

ΔΙΑΜΑΝΤΙ

6

Οι δύο
σφαίρες

ΟΙ ΔΥΟ ΣΦΑΙΡΕΣ

ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ

Ἀπόδοσις :

ΜΙΛΤ. ΧΛΩΜΟΥ

Ενας ἄνθρωπος ἔτρεχε μέσα σπὴ νύχτα.
Ἡ βροχὴ χυνόταν ἀπ' τὸν οὐρανὸ σὲ δυνατὲς ριπὲς κι' ὁ ἄνεμος φυσοῦσε μαινισμένος, λὲς καὶ ἤθελε νὰ συντρίψει τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἀψηφοῦσε. Ἐκεῖνος ὥστόσο ἔτρεχε... Τὸ ἀδιάβροχό του λερωμένο ἀπὸ λάσπες δὲν κατάφερε νὰ τὸν σκεπάσῃ ἐντελῶς καὶ τὸ κεφάλι του, μὲ τὰ μολλὺα κολλημένα στὸ κρανίον, δρισκόταν ἐκτεθειμένο στὴν ἀνελέγητη μαγία τῆς θύελλας.

Ἐτρεχε, γλιστρῶντας σὲ κάθε δῆμα πάνω στὸ βρεγμένο καὶ λασπερὸ ἔδαφος, ὅπου τὰ χόρτα εἶχαν μισοσπαίσει ἀπ' τὴ χρόνια ὑγρασία πρὶν καλὰ - καλὰ φυτρώσουν. Ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς τὰ ὅρια ἀνάμεσα σὲ γῆ καὶ οὐρανόν. Ὁ ἄνθρωπος τουρτούριζε κι' ὅμως αἰσθητόταν πάνω στὸ σῶμα του τὸν ἰδρώτα ποὺ ἔβγαине ἄφθονος ἀπ' τοὺς πόρους του γιὰ νὰ ἀνταπευτῇ μὲ τὸ βρόχινο νερὸ ποὺ κατέβαινε ἀπ' τὸν λαίμῳ του, παρὰ τίς προσπάθειές του νὰ κροίτῃ σηκωμένο τὸν γιαικά του ποὺ ὁ ἄνεμος, σὰν νὰ εἶχε συνωμοτήσει μὲ τὴν βροχὴ, διαρκῶς τὸν κατέβαζε.

Ὡστόσο, οὔτε ὁ ἄνεμος οὔτε ἡ βροχὴ φαίνονταν νὰ τὸν ἀπασχολοῦν καὶ πολὺ. Γιατί, κάθε τόσο, σταματοῦσε τὸ

τρέξιμο και γύριζε το κεφάλι του προς τα πίσω, στήνοντας ταυτόχρονα το αυτί του γεμάτος ανησυχία.

«Όχι! Δεν τον κυνηγούσαιν!»

«Όχι ακόμα...»

«Η μήπως η παγίδα είχε στηθεί στο πανδοχείο;

«Υστερ» από λίγο, άρχισε να διακρίνη μπροστά του, σε απόσταση μικρότερη από χίλια μέτρα, μια πλατειά γκριζα γραμμή που έβγαζε πότε - πότε σκοτεινές ανταύγειες. «Ή-
τοιν το ποτάμι. Πέρα απ' αυτό, στην άλλη όχθη εκείνης της
μεγάλης υδάτινης λωρίδας, βρισκόταν ένα κράτος ούτετερο.
Κάτι περισσότερο: βρισκόταν η ελευθερία. Ή σωτηρία.

Για να φτάσει όμως ως την πολυπόθητη αντικρουή όχθη,
έπρεπε να κοιφέρει να περάσει το ποτάμι. Έπρεπε να εξα-
σφολίστη την ευδαιμονία, αν όχι την ευενοχία του ξενοδό-
χου, που μαζί με τις άλλες δουλειές του έκανε και τον περα-
ματόρη. «Αν κοιφερώ να περάσω, σώθηκα», σκέφτηκε. «Α-
μέσως όμως, η ανακούφισις, που αίσθανθηκε στην σκέψη της
σωτηρίας του, παρερρίστηκε. Ή προσωπική του σωτηρία,
κι' αν ακόμη γινόταν πραγματικότητα, δεν έφτανε για να δι-
ασκεδάσει όλες του τις ανησυχίες.

«Αν κατάφερνε να έγκοιτολείψη το έχθρικό έδαφος και
να περάσει στην ούτετερη ζώνη και, από κεί, να επιστρέψει
στη Γαλλία, θα ήταν ο ίδιος σώος και έδωλαδης και, το κυ-
ριώτερο, θα είχε φέρει σε πέρας την αποστολή του. Το έ-
ξαιρετικά απόρητο έγγραφο, που είχε κατορθώσει να πάρη
από τον έχθρό, ανοικτώντας έτσι κρύι που οι κατάσκοποι
είχαν κλέψει από την ποίριδα του, θα ξαναγύριζε εκεί όπου
έπρεπε να δόσκειται.

«Αλλά σ' αυτή την υπόθεσι δεν ήταν μόνος. Υπήρχε και
κάποιος άλλος άτομο και συγκεκριμένα μια γυναίκα που έρ-
γοιζόταν, κι' εκείνη επίσης, για λογαριασμό του Δευτέρου
Γαλλικού Γραφείου.

«Από τη γυναίκα εκείνη λοιπόν δεν είχε ούτε την παρα-
μικρή είδησι. Είχε άσχε κι' εκείνη καταφέρει να δραπετεύσει
να περάσει τον ποταμό; Δεν είχε ιδέα.

Οι καταρράκτες της βροχής και οι βίαιες ριπές του ά-
νέμου τον άφηναν αδιάφορο, καθώς ήταν δοσμένος ολόκλη-
ρος στη σκέψη της συναδέλφου του. «Αν είχε πέσει στα χέ-
ρια τους... Φοβερές εικόνες πέρασαν απ' τα μάτια του...

«Η ισόβια φυλάκισις, όπου πεθαίνει κανείς άσγά, μέρα
με τη μέρα, γρόνο με το χρόνο, άπλο νόμμερο άνόμμετα σε
έκατοντάδες άλλα...

«Η ακόμα η φοίκη του έκτελεστικού άπασπάσματος...

Προσπάθησε να διώξη απ' το μυλό του τις κοκές σκέ-
ψεις:

— Δεν πρέπει να σκέπτομαι τίποτε άλλο, μουρμούρισε. Πρέπει να φτάσω. Να τελειώσω την όπισθολή μου.

Στοιμάτησε εξηλητημένος, έφερε το χέρι του στο πλευρό του κι' έκανε ένα μεφούσιμό.

Πονούσε. Περίεργοι πόνοι διαπερνούσαν τη μέση του και το άριστερό του μπρόστο. "Εσφίξε τα δόντια:

— Τόσο το χειρότερο... Πρέπει!...

Είχε φτάσει πιά στην όχθη του ποταμού. Στοιμάτησε μια στιγμή και κύτταξε τα νερά, που ανατρίχιαζαν θα έλεγε κανείς από την βροχή που έπεφτε στην επιφάνειά τους. Το ποτάμι ήταν φορδύ. Έκοιτό, ίσως και δικαστικά μέτρα. Με την βροχή που έπεφτε, ήταν αδύνατο να υπολογίση ακριβώς. Όσο και να ήταν όμως το πλάτος του, φαινόταν αδύνατο να το περάση κανείς. Δεν ήταν μόνο το πλάτος. Ήταν και το δυνατό ρεύμα, που είχε δυναμώσει ακόμη περισσότερο από την βροχή. Κι' έτσι, έπως κυλούσε μπροστά του, μια μάζα έχθρικού νερού που έφευγε μουγγρίζοντας, το παρωμαίωσε με ένα τεροϊόδες πλάσμα που είχε ξοπλωθή μπροστά του άπεφορισμένο να του απαγορεύσει το πέρασμά.

Άναστενάξε και τον αναστενογισμό του τον πήρε ό άνεμος. Σκούπισε μηχανικά το μέτωπό του απ' τα νερά και των ιδρώτα και ή κίνηση εκείνη τον έκανε να δαγκωθεί απ' τον πόνο. Λίγο πιο κάτω, ένα φως φαινόταν να πηγαίνει μέσα στη βροχή και τον αέρα. Ήταν πολύ αδύνατο. Άλλα ήταν ένα φως όπως σήπετε.

— Το σπίτι του περσιωτόρη, σκέφτηκε.

Και ξαγρόχισε να περπατήσει. Δεν μπορούσε πιά να τρέξη. Η δύναμή του ήταν κομμένη. Απ' τον αέρα, την βροχή κι' ίσως απ' το αίμα που είχε χάσει. Ο αέρας κολλούσε το αδιάβροχο πάνω στο αδυγιατισμένο του σώμα. Το τρέξιμο που είχε κάνει μέσα στην νύχτα τον είχε εξαντλήσει. Άλλα έπρεπε να περάση το ποτάμι πριν να φέξη.

Ποιό το πρωί, και ίσως πιο πριν, οι άνθρωποι του Συντογματούρχη θα εύρισκαν τα ίχνη του. Θα έπιανον την όχθη σε όλο το μήκος της και θα απέκλειαν και το σπίτι του περσιωτόρη. Θα τον έπιανον. Και θα τον τουφέκιζαν δίχως άλλο, όποτε το καλύτερο έγγραφο δεν θα ξαναγύριζε στη Γαλλία.

Έσπρωξε την πόρτα και μπήκε.

Μια αρκετά μεγάλη αίθουσα παιδοχείου, καταφωτισμένη, παρουσιόστηκε μπροστά του, πληκτική όπως οι αίθουσες όλων των παιδοχείων του κόσμου. Χαμηλοτάβανη, με χοντροκομμένα τροπέζια και ξύλινες καρέκλες, και με μια λάμπα λαδιού, φυσικά, επειδή ή απαιμοκρασμένη εκείνη γω-

γιά μιὰς ἀπομεικρυσμένης χώρας, δὲν γνῶριζε τὸν ἡλεκτρι-
σμό, παρὰ μόνο στὶς μαγόλες πάλαις.

Ἡ καρδιά του σφίχτηκε. Ἐκεῖνοι οἱ τρεῖς-τέσσερις ἄν-
δρες, ποὺ κουδέντιοζον μὲ χαμηλὴ φωνὴ παίζοντας χαρτιά
—ἢ κάνουντοισ πῶς παίζουν,—μήπως ἦσαν στρατιῶτες με-
ταμφετισμένοι; Κι' ἐκεῖνη ἡ γυναίκα μὲ τὸ παχὺ καὶ σκληρὸ
πρόσωπο καὶ τὸ κόκκινο πουλόβρι στὸν λαιμὸ μήπως μόν-
τευε ποῖος ἦταν καὶ τί γύρευε;

Πλησίασε σ' ἓνα τραπέζι καὶ ἔπεσε σχεδὸν πᾶνω στὸν
μπάγκο.

Ἡ γυναίκα πλησίασε. Δὲν τὸν ρώτησε τί ἤθελε. Ἡ ἐ-
ρώτης σχηματιζόταν ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου της.

—Κονιάκ.

Ἀπομακρύνθηκε μὲ τὸ συρτό της θῆμα καὶ ξαναγύρισε
φέρνοντας ἓνα μπουκάλι κι' ἓνα ποτήρι. Καὶ καθὼς τὸν σερ-
βίριζε, αὐτός, προσπαθώντας νὰ κινή τὴ φωνή του ὅσο
γινόταν πιὸ φυσικὴ, τὴν ρώτησε ἂν ὁ περαιωτάτης θὰ μπο-
ρούσε νὰ τὸν περάσῃ στὴν ἀπέναντι ὄχθῃ.

Ἡ γυναίκα ἄκουσε τὴν ἐρώτησί του χωρὶς νὰ διακώψῃ
τὴν δουλειά της. Μόνο σὰν γέμισε τὸ ποτήρι του εἶπε:

—Ἐχετε διαβατήριο;

—Βεβαίως.

—Πρέπει νὰ ἔχετε καὶ ὅδεια τοῦ Διοικητοῦ.

—Ἐχω ὅλα τὰ χαρτιά μου ἐν τάξει.

Ἐδύλε κι' ἔδειξε τὸ διαβατήριο καὶ τὴν ὅδεια.

Ἡ γυναίκα ὡπόσο οὔτε τὴν κύτταξε. Εἶπε μόνο:

—Καλὰ, ὁ ἄνδρας μου θὰ σὰς περάσῃ ἀπέναντι.

Ἐνα κύμα χαρὰς τὸν πλημμύρισε. Ἦταν λοιπὸν τόσο
εὐκολο; Εἶχε φαντασθῇ πῶς θὰ ἀντιμετώπιζε ἄπειρες δυὶ
σκολίες.

Ἀλλὰ τὸ σκληρὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας γύρισε ἐπὶ τέ-
λους πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὰ μιάτια της κοφώθηκαν στὰ
δικά του:

—Αὔριο τὸ πρῶτ' φυσικὰ. Ἄν θέλετε, ἔχουμε νὰ σὰς
δώσουμε ἓνα δωμάτιο γι' ὅπως.

Ὁ μυστικὸς πράκτωρ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ στα-
ματᾷ. Ἡ φωνὴ του πνίγηκε στὸν λαιμὸ του:

—Αὔριο; ἔτραύλισε.

Ἦταν φοβερό. Αἰσθανόταν σὰν ζῶο πισισμένο σὲ πα-
γίδα.

«Ὡς αὔριο, σκέφτηκε, ὁ συνταγματάρχης Γκρούσκυ θὰ
ἔχῃ ὅλον τὸν καιρὸ νὰ μὲ ξαναβάλῃ στὸ χέρι. Πρέπει νὰ
φύγω. Πρέπει νὰ περάσω ἀπέναντι. Μὲ κάθε τρόπο....

—Κυρία....

Αἰσθανόταν φοβισμένος μπροστὰ σ' ἐκεῖνη τὸ πλατὺ

καὶ παχὺ πρόσωπο τὸ στερημένο ἀπὸ κάθε ἔκφρασι, τὸ τόσο λίγο γυναικεῖο. Τοῦ φαινόταν ἀκόμα πῶς ἐκεῖνοι ποὺ ἔπαιζαν χοιριά τὸν κύτταζον μὲ ὑποψία. Κι' ὅμως, θὰ πρέπει νὰ ἦτοιν ἀγαθοὶ ναυτικοὶ τοῦ ποταμοῦ, ποὺ δὲν ἐνδιαφέρονταν γιὰ κοιτισκοτείες καὶ ἀντικοιτισκοτείες.

—Μήπως θὰ μπορούσα νὰ... ξέρετε, πρέπει νὰ φτάσω τὸ τοιχύτερο. Πρέπει νὰ δῶ κάποιον ποὺ πεθαίνει. Γι' αὐτὸ ἀλλῶστε καὶ μοῦ ἔδωσαν τὴν ἄδεια...

Ἡ γυναίκα κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ πρόσωπό της πῆρε κάποιον ἔκφρασι.

—'Απόψε... μ' αὐτὴ τὴν θύελλα... Εἶναι ἐπικίνδυνο. "Οχι... ὄχι... αὔριο...

Ὁ ἄλλος ἐδίστασε. "Αν ἐπέμανε, ἴσως νὰ προκαλοῦσε ὑποψίες. Τὸ πανδοχεῖο τοῦ περαιοματάρη, πρέπει νὰ βρισκόταν ὑπὸ παρακολούθησιν. Ὁ συνταγματάρχης Γκρούσκυ, θὰ εἶχε ἀσφαλῶς ἐκεῖ μόνιμους φρουροὺς.

Ὡστόσο ἔπρεπε νὰ κάνῃ κάτι.

— Σὰς θεβαιῶνα, εἶπε μὲ συγκινημένη φωνή—ποὺ δὲν χρειάστηκε νὰ κοιταδῇ μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ φανῇ ἀληθινή—εἶναι μεγάλη ἀνάγκη... ἂν φθάσω ἀργά... καταλαβαίνω πῶς εἶναι ἐπικίνδυνο. Ἀλλὰ θὰ πληρώσω τὸν ἄντρα σας πολὺ καλά...

Η γυναίκα κούνησε τὸ κεφάλι της ἀρνητικὰ καὶ, παίρνοντας τὸ μπουκάλι, ἀπομακρύνθηκε σέρνοντας τὰ πόδια της.

Ὁ μυστικὸς πράκτωρ ἔμεινε ἀκίνητος ἀπομπισμένος στὸ τροπέζι. Ἡ κούρασι τὸν ἔκανε νὰ μὴν μπορῇ οὔτε νὰ σκεφτῇ σχεδόν. Καὶ εἶχε καὶ τοὺς πόνους ἀπὸ τὸ πλευρὸ κι' ἀπὸ τὸ μπράτσο του. Σκούπισε τὸ μέτωπό του μὲ τὸ μαντῆλι του κι' ἄρχισε νὰ πίνῃ τὸ κονιάκ μὲ μικρὰς γουλιές.

Γιὰ νὰ κίνηῖ κάτι, ἄναψε ἓνα τσιγάρο, ἀλλὰ ἔμεινε ὅπως πρὶν, μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του κρατῶντας στὰ δάκτυλά του τὸ τσιγάρο ποὺ καιγόταν μόνον του.

‘Η ώρα περνούσε. ‘Η ανησυχία τὸν ἔτρωγε. Βρισκόταν ὁμως σὲ θέσι πού δὲν μπορούσε νὰ κάνει τίποτα, μόνος μὲ τὶς σκέψεις του. Κι’ αἱ σκέψεις του δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστες.

‘Απὸ τὴν μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη, μπορούσαν νὰ ἔρθουν, νὰ τὸν περικυκλώσουν, νὰ τὸν συλλέβουν. ‘Εφερε μπροστά στὰ μάτια του τὴ σκηνὴ τῆς συλλήψεώς του καί, περίεργο, χαμογέλασε.

—Θὰ μὲ σκοτώσουν, μουρμούρισε, ἀλλὰ δὲ θὰ τὸ βρῶν!

Ξαφνικά, ἡ πόρτα ἀνοίξε μὲ ἓνα ἀπότομο σπρώξιμο. Κι’ ὁ θόρυβος τὸν ἔκανε νὰ διακόψῃ τὶς ὀνειροπλήρεις του, πού ἐκείνῃ τῇ στιγμή εἶχαν πάρει ἄλλο δρόμο. Δὲν θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ σηκωθῇ, νὰ φύγῃ ὅπ’ τὸ πανδοχεῖο, νὰ χαθῇ μέσα στὴν νύχτα, νὰ κρυφθῇ ὅπουδήποτε, παρὰ νὰ κάθεται ἐκεῖ περιμένοντας νὰ ἔρθουν νὰ τὸν πιάσουν; Δὲν πρόλαβε ὥστόσο νὰ προχωρήσῃ περισσότερο σποὺς συλλογισμούς του. Καί, βλέποντας ἐκείνῃ πού μπῆκε στὴν χαμηλὴ αἴθουσα τοῦ πανδοχείου, δάγκωσε τὰ χεῖλῃ του.

‘Ηταν μιὰ νέα γυναίκα, ἡλικίας εἰκοσιπέντε χρονῶν. Ξοιηθὴ, μὲ μάτια πράσινα ἢ γαλάζια, φοροῦσε μακρὸ ἀδιάβροχο, καπέλλο ἐπίσης ἀδιάβροχο καὶ κοντὲς λαστιχένιες μπότες. ‘Ο,τι ἔπρεπε δηλοδὴ γιὰ νὰ γυρίξῃ ἔξω μιὰ τέτοια νύχτα. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἀληθινὰ πολὺ ὡραῖο. ‘Αλλὰ πᾶνυ του, εἶχε μονιμοποιηθῇ μιὰ ἀγρία ἔκφρασι.

‘Απὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας, εἶδε ἓνα αὐτεκίνητο. Καί, ἀμέσως μετὰ ἀπ’ αὐτὴν μπῆκε στὴν αἴθουσα ἓνας μεγάλος ἄντρας, μὲ πρόσωπο τραχὺ, ἀγριωπὸ καὶ στερημένον ἀπὸ κάθε ἔκφρασι τρυφερότητας.

Οἱ γεοφερμένει προχώρησαν, στάθηκαν μπροστά στὸν μπάγκο καὶ εἶπαν κάτι στὴν γυναίκα τοῦ περαμάτορη.

‘Ο μυστικὸς πράκτωρ, δὲν κινήθηκε καθόλου. ‘Αλλὰ τὰ μάτια του κοφώθηκαν ἐπάνω τους.

—‘Εκείνη!, μουρμούρισε. Ποιὸς εἶν’ αὐτὸς μαζί της;

‘Η ὁμορφὴ ξανθὴ μὲ τὸ ἀγριωπὸ πρόσωπο δὲν φαινόταν νὰ τὸν ἔχῃ ἀναγνωρίσει. Κι’ ὁμως...

‘Ο μεγαλόσωμος ἄνδρας μιλοῦσε μὲ δυνατὴ φωνὴ καὶ μὲ τρόπο πού ἔδειχνε πῶς ἦτον συνηθισμένος νὰ διατάσῃ.

‘Η δυστυχισμένη γυναίκα φαινόταν τρομοκρατημένη, κι’ ἔτρεξε νὰ φωνάξῃ τὸν ἄντρα της.

‘Εκεῖνοι πού ἔπαιζαν χαριτὰ παρακολουθοῦσαν τὴν σκηνὴ μὲ τὴν ἀνησυχία ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά τους καὶ μιλοῦσαν ὁλοένα μὲ πιὸ σιγαλὴ φωνή.

‘Ο μυστικὸς πράκτωρ δὲν εἶχε κουνηθῇ καθόλου. Μέσα του ὁμως, διαδραματιζόταν ἀληθινὴ τραγωδία. ‘Εξακολουθοῦσε νὰ παίξῃ τὸν ρόλο του, τὸν ρόλο τοῦ ἀνθρώπου, πού

είναι βυθισμένος σέ σκέψεις, που έχει πιη άφθονο οινόπνευμα. Ήταν όμως έτοιμος για όλα. Ήξερε πώς, όπου νάναι, θα σήμαινε ή ώρα. Μὲ ποιόν τρόπο άραγε; Δὲν τὸ ήξερε ακόμα. Καὶ δὲν ήξερε οὔτε γιατί βρίσκόταν ἐκεῖ ή ώραία ξαπθῆ.

«Έκείνη... ἐδῶ... πῶς; Καὶ γιατί;» σκεπτόταν.

Στὸ μεταξύ, εἶχε ἔρθει κι' ὁ ιδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου. Ὁ μεγαλόσωμος ξένος μιλοῦσε τώρα σ' ἐκείνον. Ὁ μυστικός πράκτωρ άκουγε πολὺ καλὰ τίς ἐρωτήσεις. Ζητοῦσε νὰ μάθῃ πού'στις καὶ πόσους εἶχε περάσει στὴν ἀπέναντι ὄχθη ἀπὸ τὸ πωλί.

Ὁ περοματόρης ἀπονοτοῦσε στὶς ἀπότομες ἐρωτήσεις, περιγράφοντας τοὺς πελάτες του ὅσο καλύτερα μπορούσε, ἐνῶ ή γυναίκα του τὸν βοηθοῦσε κάθε φορά που δὲν θυμόταν καλὰ κάποια λεπτομέρεια. Κάθε τόσο, ὁ μεγαλόσωμος κτηνάνθρωπος καὶ ή ώραία συνοδός του ἀλληλοκυττάζονταν. Ὡς ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ἦταν φανερό πῶς ὅσοι εἶχαν περάσει ἀπέναντι δὲν ἀνταποκρίνονταν στὴν περιγραφή κάποιου ατόμου ποὺ γύρευαν.

Καὶ ή ώρα τῆς ἀποκαλύπτει πλησίαζε. Ὁ μυστικός πράκτωρ ήξερε πῶς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, ή συζήτηση θα ἐρχόταν καὶ στὸν ἐαυτό του. Γιατί δὲν γινόταν ὅτι ἦταν νὰ γίνῃ, νὰ ξεμπερδεύῃ; Γιατί ὁ ἀπαίσσιος ἐκεῖνος ἀνθρώπος δὲν ἐρχόταν νὰ τὸν συλλάβῃ κατ' εὐθείαν; Ήταν τόσο πῶς εὐκλεο νὰ ἔρθῃ μπροστά του καὶ νὰ τὸν δείξῃ στὸν περοματόρη καὶ στὴν γυναίκα του, αὐτὶ νὰ τοὺς ἐπαναλομῶνῃ:

— Ὡστε λοιπὸν εἰστε βέβαιοι! Δὲν πέρασε ἀπὸ ἐδῶ καὶ ξένος ποὺ νὰ ἐμοιαζε μ' αὐτόν ποὺ σὰς λέω: Τριάντα— τριάντα πέντε χρόνων, ἀνάστημα ἕνα ἐβδομητά πέντε, μαλλιά καστανά, ξυρισμένος, μὲ ξενικὴ προφορά.

— Ὁχι! Ὁχι! θεοβαίνω ὁ περοματόρης. Ἡ ἐξοχότης σας μπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιος. Ἀλλωστε, δὲν περνῶ ἀπέναντι παρὰ μονάχα ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν τὰ χαρτιά τους ἐν τάξει. Διαβοήθεια, χοιρόσχημα, σφροισίδες...

— Βλάκα!, τὸν ἔκαψε ὁ ἄλλος. Καὶ φαντάσθηκες πῶς εἰ κοπάσκοποι θα εἶναι ἡλίθιοι! σὰν καὶ σένα, γιὰ νὰ μὴν ἔχουν τὰ χαρτιά τους ἐν τάξει; Αὐτοὶ εἶναι ποὺ τὰ ἔχουν ὅλα τέλεια. Ἕνας τίμιος ἀνθρώπος, μπορεῖ νὰ ἀμελήσῃ νὰ τοικοποιήσῃ τὰ χαρτιά του. Ἐκείνοι ὅμως ποτέ!

Ἡ ὁμορφὴ συνοδός του, ἀκουμπισμένη στὸν μπάγκο, εἶχε βγάλει ἕνα πακέτο Ἀμερικάνικα τσιγάρα. Ἀρχισε νὰ καπνίζει, περιφέροντας τὸ βλέμμα της στὴν αἴθουσα. Σταμάτησε μιὰ στιγμὴ σ' ἐκείνους ποὺ ἔπαιζαν χαρτιά, κι' ὕστερα τὰ μάτια της κορφώθηκαν στὴν δραπέτη τῆς νύχτας.

Ἔκανε πῶς δὲν τὸν ἔβλεπε. Καὶ στὰ χεῖλη της χαράχτηκε ἓνα ἐλαφρὸ χαμόγελο.

Ὁ μεγαλόσωμος συνοδὸς της ἀκολούθησε τὸ βλέμμα της καὶ στὸ μέτωπό του σχηματίσθηκε μιὰ θαθεῖα ρυτίδα. Τὰ φρύδια του μαζεύτηκαν. Ξαναεῖπε:

— Σύμφωνοι, λοιπόν. Ἄν τυχὸν περάσης ἀπέναντι ἑνὸς ἀνθρώπου κοιμῶν τριανταρὶα χρόνων, ἀνάστημα ἓνα ἐβδομήντα πέντε, μὲ καστονὰ μαλλιά...

Ἐξακολούθησε τὴν περιγραφὴν, μιλιώντας ἀργὰ καὶ χωρὶς νὰ φαίνεται πὺς πρόσχευε τὸν πελάτη πού, καθισμένος μόνος σ' ἓνα τραπέζι, εἶχε χώσει τὴν μύτη του μέσα στὸ ποτήρι του.

— ...ἂν αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος περάσῃ ἀπέναντι, θὰ σὲ τουφεκίσω!

Ὁ περαιοματάρης ἀνοιχθῆκε σὲ διαισθητικὰ καὶ ἡ γυναῖκα του τὸν μιμήθηκε. Ὅχι! Ἦταν κι' οἱ δύο τοὺς τίμιοι ἀνθρώποι, πιστοὶ ὅποιοι τοῦ καθωστῶτος καὶ ἡ ἐξεχότης του μπορούσε νὰ εἶναι ἥσυχη.

Ὁ χοντράνθρωπος, ἐνῶ ἀκόμα μιλοῦσαν, ἀποσπασθῆκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν πάγκο, διέσχισε μὲ τέσσερα δῆματα τὴν αἴθουσα καὶ πῆγε νὰ στοθῇ μπροστὰ στὸν μυστικὸν πράκτορα, πού ἔνοιωσε ἓνα ρίγος νὰ περνᾷ ἀπ' τὴ ραχοκοκκαλιά του.

— Τὰ χαρτιά σου! μούγγρισε ὁ χοντράνθρωπος.

Ὁ ἄλλος σήκωσε τὸ κεφάλι του, τὸν κύτταξε καὶ εἶπε:

— Εἰσθε τῆς ἀστυνομίας;

Ὁ χοντράνθρωπος φώναξε:

— Μὴν κάνῃς τὸν ἔξυπνο. Αὐτὰ δὲν περνοῦν σὲ μένα.

Ὁ μυστικὸς πράκτωρ σηκώθηκε.

— Καὶ πῶς μπορῶ νὰ ξέρω πῶς εἶσαι τῆς ἀστυνομίας, φίλε;

Ὁ ξενοδόχος κι' ἡ γυναῖκα του ἦσαν φανερά τρομοκρατημένοι, βλέποντας πῶς ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ταξιδιώτης τολμοῦσε νὰ φέρῃ ἀντιρρήσεις στὴν ἐξαχότητά του.

Ὁ μυστικὸς πράκτωρ ἤξερε τώρα πῶς ἡ ἐπίθεσις εἶχε ἀρχίσει. Ἦθελε ὅμως νὰ κερδίσῃ καιρό, νὰ ἀντισταθῇ ὡς τὸ τέλος, ποῦ ὅλο πού ἡ κατὰστασις ἦταν κάθε ὄλο παρὰ εὐνοϊκὴ γι' αὐτόν.

Εἶχε προσέξει σὲ μιὰ στιγμὴ πῶς ὁ ξενοδόχος κι' ἡ γυναῖκα του, μὲ χαμηλὴ φωνή, εἶχαν πῆ κάτι στὸν χοντράνθρωπο καὶ στὴ συνοδό του, κάτι πού ἀφωροῦσε αὐτὸν ἀσφαλῶς, ἀφοῦ τὰ μάτια τους καθὼς μιλοῦσαν, ἦσαν κερφωμένα πάνω του. Μήπως δὲν εἶχε ζητήσῃ νὰ τὸν περάσουν ἀπέναντι νυχτιάτικο; Φτιγὰ τὴν εἶχαν γλυτώσει. Ἄν ὁ και-

ρός δὲν ἦταν ἄσχημος, θὰ τὸν εἶχαν περάσει. Κι' ἄλλοίμω-
νό τους...

Ὁ χοντράνθρωπος, ὡστόσο, ἀκούμπησε τὸ ἓνα χέρι στὸ
τραπέζι καί, γέροντας λίγο μπροστά, φώναξε:

— "Ὅταν σοῦ πῶ πῶς εἰμαι ὁ συνταγματάρχης Γκρού-
σκι, θὰ καταδεχθῆς νὰ μοῦ δείξης τὰ χαρτιά σου;

— Τίποτα δὲν μοῦ ἀποδεικνύει πῶς εἶσαι στ' ἀλήθεια
ὁ συνταγματάρχης Γκρούσκι!

Ὅσοι βρίσκονταν μέσα στὸ πανδοχεῖο κράτησαν τὴν ἀ-
ναπνοή τους. Καί ὁ χοντράνθρωπος ἐγίνε κόκκινος σὰν ὁ
στοϊκὸς ἀπ' τὸν θυμὸ του.

— Ἀρκετά!, βρυχήθηκε, χτυπώντας τὴν γροθιά του στὸ
τραπέζι μὲ τόση δύναμι πού τὸ πεπῆρι ἀναποδογύρισε καί
τὸ παρεχόμενὸ του χύθηκε χάμω. Σὲ διατάσσω νά...

Ὁ μυστικὸς πράκτωρ χοιμογέλασε. Ἦταν χλωμός, ἄλ-
λὰ δὲν ἔπρεπε πιά. Τώρα ἀντίκρυζε τὸν κίνδυνο κατὰφασα,
κι' αὐτὸ ἦταν πολὺ καλύτερο.

— Ἐ, λοιπόν, κύριε συνταγματάρχα, ἀφοῦ εἶστε συν-
ταγματάρχης, τί τὰ θέλετε τὰ χαρτιά μου; Πρὶν ἀπὸ λίγο
μόλις, ἐσεῖς δὲν λέγατε πῶς εἰ κατὰσκοποι ἔχουν τὰ χαρ-
τιά τους πιὸ ἐν τάξει ἀπὸ τοὺς τίμιους ἀνθρώπους;

Η ἀντιδράσεις τοῦ Γκρούσκι ἦταν ἐκείνη ἀκραι-
βῶς πού περίμενε. Τὸ δεξιὸ του χέρι, μὲ τὰ δάχτυλα μισο-
λειτουργισμένα, κατέβηκε πρὸς τὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ του. Ἀλ-
λὰ ἡ χειρονομία ἐκείνη ἦτον προωρισμένη νὰ μὴ συμπληρω-
θῇ. Ὁ μυστικὸς πράκτωρ κλώτσησε τὸ τραπέζι. Κι' ὁ πελώ-
ριος συνταγματάρχης ἀνοπῆδισε μὲ μιὰ κραυγὴ πόνου καί
μιὰ βλοιστήμια, γιὰτὶ τὸ βουρὶ χοντροκομμένο τραπέζι εἶχε
πέσει καὶ τὸν εἶχε χτυπήσει στὴ μέση τῆς γάμπας του.

Ὁ δράστης τῆς φοβερῆς ἐκείνης ἱεροσυλίας, ὅμως, δὲν
στάθηκε νὰ δῇ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ τολμήματός του. Μ'
ἓνα πῆδημα ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα. Μαζὶ μ' ἐκείνον ὅμως,
κινήθηκε καί μιὰ ἄλλη σιλουέττα μέσα στὴν αἴθουσα. Καί

ταυτόχρονα με την κίνηση, ακούστηκαν δυο πυροβολισμοί!

Ο φυγάς καρφώθηκε στο σημείο που βρίσκονταν και γύρισε το κεφάλι του αντιγκρύζωντας έτσι εκείνην που τον είχε πυροβολήσει. Καί στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε κάτι σαν έκπληξις.

Η νεαρή γυναίκα, κρατώντας ακόμη το πιστόλι που κάπνιζε, τον είδε να τρεκλίζει, να κάνει μια μικρή στροφή γύρω απ' τον εαυτό του, να σωριάζεται χάμω...

— Εύχαριστώ, Βάνια, είπε ο συνταγματάρχης πλησιάζοντας. Μπράβο! "Ας ελπίσουμε μόνο πως δεν τον σκότωσες. Θα ήταν κρίμα.

— Μην ανησυχήτε, συνταγματάρχα μου. Ξέρω να σημάδεύω. Πρέπει να έχη μια σφαίρα στο στήθος και μιά... δεν ξέρω καλά, κάπου στο σώμα.

"Εσκυψε και εξέτασε το ξαπλωμένο σώμα:

— Δεν βλέπει κανείς καλά εδώ μέσα, αλλά πάντως άνοπνέει, είπε.

Ο συνταγματάρχης την παρακολούθησε και στο πρόσωπό του είχε ζωγραφιστή ή βαθειά ικανοποίησης.

— Πολύ ωραία Βάνια. "Ε! εσύ!

Ο ξενοδόχος πλησίασε διπλωμένος στα δύο.

— Έξοχώτατε;

— Έχετε τηλεφωνο εδώ, δεν είν' έτσι;

— Μάλιστα, εξοχώτατε.

— Ωραία. "Οδήγησε τη δεσποινίδα, Βάνια, τηλεφώνησε, σε παρακαλώ, και πέρς να μ'ας στείλουν άμέσως ένα νοσοκομειακό αὐτοκίνητο απ' τὸ Κρέβνο. Κι' ἐγώ...

Η Βάνια τὸν κύτταξε χαμογελῶντας.

— Μὲ συγχωρῆτε, συνταγματάρχα μου, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορούσατε νὰ τηλεφωνῆσατε ἐσεῖς ὁ ἴδιος; Εἶμαι, καθὼς ξέρετε, λίγο γιαντρός. "Αν αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος εἶναι τραυματισμένος βαρειά, πρέπει νὰ τὸν ἐξετάσω ἀμέσως... γιὰ τὸ καλὸ του... καὶ γιὰ τὸ δικὸ μας!

Υπογράμμισε τὸ τέλος τῆς φράσεως μ' ἓνα χαμόγελο, ποὺ ἀπέσπασε ἀπ' τὸν ἀρχηγὸ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας ἓναν μορφασμό.

— Έχεις δίκιο, ὅπως πάντα. Έσεῖς οἱ ἄλλοι, βοηθῆσατε τὴν δεσποινίδα. Μεταφέρετε τὸν πληγωμένο σ' ἓνα δωμάτιο. Φέρτε κάτι γιὰ νὰ τὸν ἐπιδέση. Καὶ ὕστερα, νὰ περιμένετε ἐδῶ. Θα μείνετε στὴ διάθεσι τῆς ἀστυνομίας.

Εἰκόνι που ἔπαιζαν χαρτιά τσακίστηκαν νὰ ἐκτελέσουν τίς διαταγές του. Η γυναίκα τοῦ ξενοδόχου προηγήθηκε καὶ τὴν ἀκολούθησαν κουβαλῶντας τὸν πληγωμένο. Καί, ἐνῶ τὸν ἀνέβαζαν στὸ ἐπάνω πάτωμα, ὁ συνταγματάρχης πῆγε νὰ τηλεφωνήσῃ.

Τὸ τηλεφώνημα ἔγινε κι' ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας ἀνέθηκε κι' αὐτὸς ἐπάνω, ἀφοῦ πρῶτα ἐπαινέλαβε τὶς ὁδηγίες τοῦ στὸν ξενοδόχο: Κανεῖς ἀπ' ὅσους δρῖσκονταν ἐκεῖ δὲν θὰ ἔφευγε χωρὶς τὴν ἀδειά του.

Ἐπάνω, βρῆκε τὴν Βάνια ἀπασχολημένη μὲ τὸν τραυματία.

— Λοιπόν;

— Δὲν σὰς τὸ εἶπα, συνταγματάρχά μου; Ξέρω νὰ σημοδεύω. Κυττάξτε...

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας πλησίασε. Ἡ Βάνια εἶχε γδύσει τὸ θῦμα της. Καὶ ὁ γυμνὸς ἄνθρωπος, ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι, δὲν παρουσίαζε παρὰ δύο τραύματα. Ἐνὰ στὸ πλευρὸ χαμηλὰ κι' ἓνα στὸ ἀριστερὸ μπράτσο.

— Μικρὸ διαμέτοπμα, εἶπε ἡ Βάνια. Πιστόλι τῶν 6,35. Γυναικείο ὄπλο.

— Γυναικείο, ἀλλὰ θαυματουργό. Δὲν συνήλθε ἀκόμα;

— Ἔνωσα σας καὶ θὰ συνέλθῃ. Μὴν ἀνησυχήτε.

— Τὸν ἔφαζες;

— Ἦμουν ἑτοιμὴ, ὅταν ἤρθατε.

— Γιὰ ἔλα νὰ δοκιμάσουμε, μήπως βρούμε τίποτα.

Ἐφάξαν τὰ ρούχα, ψηλάφησαν τὰ στοιφώματα πόντο στὸν πόντο, ἔφταισαν μέχρι νὰ ξηλώσουν τὶς φόδρες. Καί, ὅσο προχωροῦσαν στὸ ψάξιμο, τόσο μεγάλωνε ἡ κακὴ διάθεσι τοῦ Συνταγματάρχου.

— Τίποτα, εἶπε μανιασμένος. Θὰ ὠρκοζόταν κανεῖς πὼς δὲν τὸ ἔχει ἐπάνω του.

— Δὲν τὸ ἔχει στὰ ρούχα του, εἶπε ἡ Βάνια. Μὴν ξεχνάτε ὅμως, πὼς ἓνα μικρὸ-φίλμ, εὐκόλῃ κρύβεται. Πολλοὶ κατόσκειποι ἔφταισαν στὸ σημεῖο νὰ καταπιεῖν μικρὲς μετ'άλλινες καψοῦλες, ποὺ εἶχαν μέσα ἓνα μικροφίλμ, ἢ ἓνα κομματάκι χαρτί. Μιὰ κολὴ πλύσις τοῦ στομάχου ὅμως καὶ βρίσκειται τὸ ἔγγραφο, ποὺ ἀλλοιῶς θὰ περινοῦσε τὰ σύνορα μέσα στὸ ζωντανὸ περίβλημά του.

Ὁ συνταγματάρχης ἔκανε μιὰν ἀπειλητικὴ χειρονομία.

— Ἐννοια σου καὶ θὰ τὸ βρούμε, εἶπε. Θὰ τὸ βρούμε, ἔστω κι' ἂν χρειαστῇ νὰ τὸν κάνουμε κοιμιστάκι.

Ἐκαναν ἀκόμη μιὰν ἔρευνα στὰ ρούχα, χωρὶς ἀποτέλεσμα πάλι.

Ἀπὸ τὸ δρόμο, ἀκούστηκε ὁ θόρυβος ἐνὸς αὐτοκινήτου. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ πληγωμένος φάνηκε νὰ συνέρχεται.

— Κοιμητέρα, δόκτωρ Χοπέκ. Ἡ μάλλον, καλησπέρα.

— Τὰ σέβη μου, ἐξοχώτατε. Πιστεύω νὰ πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό, γιὰ νὰ μὲ φέρετε τέτοιαν ὥρα ἀπὸ τὸ Κρέανο.

Ἐξετάστε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Κατὰ τὴν γνώμη τῆς Βάνια, ἡ ζωὴ του δὲν κινδυνεύει.

Ἔφταισε ἓνα βλέμμα τοῦ γιαιτροῦ, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιωθοῦν τὰ λεγόμενα τῆς Βάνια.

— Δύο μικροτραύματα. Ἀσήμαντα πράγματα, ἐξοχώτατε. Φαντάστηκα πὼς ἦταν κάτι σοβαρὸ κι' ἔφερα τὸ μεγάλο νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ κάνω ἐγχείρησι ἐπὶ τόπου.

Τὸ πρόσωπο τοῦ συνταγματάρχου συσπώσθηκε ἄγρια.

— Τὸ ὅτι ἡ ζωὴ του δὲν κινδυνεύει ἀπ' τὰ τραύματα, γιαιτρέ, δὲν σημαίνει πὼς δὲν θὰ κάνετε ἐγχείρησι.

Μὲ δυὸ λέξεις, ὁ γιαιτρὸς κατατοπίσθηκε. Ἀκουσε μὲ προσεχὴ καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του ἐπιδοκιμαστικά.

— Ἀσφαλῶς τὸ ἀνθρώπινο σῶμα παρέχει ἀρκετὲς δυνατότητες γιὰ νὰ κούνησιν καὶ μετὰ σ' αὐτό. Ὅπως-δήποτε, θὰ τοῦ κάνω μὲ τὴν ἀδείᾶ σας, μιὰ λεπτομερὴ εξέτασι. Καὶ θὰ δοῦμε.

Ὁ συνταγματάρχης ἔκανε μιὰ χειρονομία συγκαταθέσεως. Πλησίασαν στὸ κρεβάτι.

Ὁ μυστικὸς πράκτωρ ἀναστέναιξε καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια του. Εἶδε τοὺς δύο ἄνδρες καὶ τὴν γυναῖκα, σκυμμένους ἐπὶ πῶν του.

— Δὲν σὲ ὠφελεῖ νὰ ἐξακολουθήσης τὴν κωμωδίᾳ, εἶπε ὁ Γκρούσκυ. Ἔχεις διαβατήριο μὲ τὸ ὄνομα Λοντομῖο Βαροῖσφυ, Ρουμάνος ὑπήκοος. Ἔερχομε ὁμῶς πὼς τὸ διαβατήριο εἶναι ψεύτικο. Ὁνομάζοσαι Ρομπέρ Μπαρτιέ, γεννήθηκες στὸ Καρίπ κι' εἶσαι Γάλλος ὑπήκοος. Ὑπηρετεῖς στὸ Δεύτερο Γραφεῖο Ἀντικατασκοπείας καὶ ἦρθες ἐδῶ γιὰ νὰ κλέψῃς ἓνα μικρο-φίλμ μὲ ἓναν πολὺτιμο ὁπομικὸ τύπο, σχετικὸ μὲ ἓνα κινητῆρα ἀεροπλάνου, ποὺ κινεῖται μὲ ατομικὴ ἐνέργεια. Βλέπεις ὅτι τὰ ξέρω ὅλα. Λοιπόν...

Ὁ Ρομπέρ Μπαρτιέ ἀνασηκώθηκε λίγο καὶ κατάφερε νὰ χαμογελάσῃ.

— Τὰ εἶπατε πολὺ καλὰ, συνταγματάρχα μου. Ἐσχάσατε μόνο μιὰ λεπτομέρεια. Πὼς τὸ μικρο-φίλμ αὐτὸ ἐκλάπη ἀπὸ τὸ Παρίσι. Κι' ἐγὼ ἦρθα νὰ τὸ βρῶ. Αὐτὸ εἶν' ὅλο...

Ὁ Γκρούσκυ ἀνασηκώσε τοὺς ὤμους του.

— Ἀσε τίς ἀνοησίες. Ποῦ τὸ ἔβαλες;

— Δὲν τὸ ἔχω ἐπάνω μου.

Ἐκανε μιὰ χειρονομία δείχνοντάς πὼς ἦταν γυμνός. Ὁ Γκρούσκυ ἔδειξε τὸ γιαιτρό.

— Νὰ σοῦ παρουσιάσω τὸν γιαιτρὸ Χοπέκ, εἶπε. Ὁ δο. Χοπέκ λοιπόν, ξέρει πολὺ καλὰ ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ κούνησιν καὶ ἐπάνω του, ἔστω κι' ἂν δὲν φορῇ τίποτε. Σὲ ἀφίνω στὶς περιποιήσεις του.

Καί ὁ Γκρούσκυ γύρισε τὴν ράχη του στὸν αἰχμάλωτο, ἄνοιξε ἓνα πούρο κι' ἄρχισε νὰ δηματίζει πάνω - κάτω μέσα στὸ δωμάτιο, σὰν νὰ εἶχε πάψει νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτόν. Ἡ Βάνια ἔμεινε ἐκεῖ πού βρισκόταν. Ὁ Χοπέκ πλησίασε στὸ κρεβάτι, ἀλλὰ ὁ πληγωμένος γύρισε καὶ κύτταξε τὴν ὁμορφὴ ξανθῇ.

— Κοιτολθαίνω, ἐκάγχασε ἐκείνη. Ντρέπεσαι, μικρὲ μου. Ἀλλὰ μὴ σέ νοιάζει. Ἄσε τὶς σεμνοτυφίες. Εἶμαι κι' ἐγὼ λίγο γιατρός. Ὁ γιατρός μπορεῖ νὰ χρειαστῇ μιὰ νοσοκόμα. Πές λοιπὸν πῶς εἶμαι ἐγὼ ἡ νοσοκόμα.

Ὁ Ρομπέρο Μπαρτιέ ἔκανε μιὰν ἀμφίβουλη χειρνομία, πού μπορούσε νὰ περάσῃ γιὰ συγκοπή. Ἀλλωστε, ἡ Βάνια ὑπεγράμμιζε τὰ λόγια της, στριφογυρίζοντας στὰ δάχτυλά της τὸ πιστόλι της.

— Δὲν σέ συμβουλεύω ν' ἀντισταθῇς, εἶπε ὁ Χοπέκ. Ἀνοίξε τὸ στόμα σου.

Ὁ Μπαρτιέ συμμορφώθηκε μετὰ τὴν ἐντολή. Ἡ ἐξέτασις ἄρχισε. Τέλος, ὁ γιατρός γύρισε στὸν συνταγματάρχη.

— Δὲν μπορεῖς νὰ βρῶ τίποτα, εἶπε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξετάσουμε καὶ τὸ στομάχι του.

— Δηλαδή χρειάζονται ἀκτίνες. Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! Χάνουμε καιρὸ!

— Ὁχι, Ἐξοχώτατε. Τὸ νοσοκομειακὸ μου αὐτοκίνητο εἶναι θαυμαστὰ ὠργανωμένο κι' ἐφωτισμένο. Θὰ τὸν μεταφέρουμε κάτω καὶ θὰ εἶναι παιχνιδίσκι νὰ βροῦμε ὅ,τι ἔχει στὸ στομάχι του μετὰ τὶς ἀκτίνες.

Ὁ Γκρούσκυ ἔτριψε τὰ χέρια του.

— Γιατρέ, εἶσαι πολὺ τιμὸς πραγματικά!

Ἡ Βάνια πῆρε τὰ ρούχα τοῦ Μπαρτιέ καὶ τὰ ἔρριξε στὸ κρεβάτι.

— Ντύσου!

Κάπνιζε προσέχοντάς τον, ἐνῶ ὁ γιατρός κι' ὁ συνταγματάρχης κουδέντιζαν χαμηλόφωνα κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἐνα δογγητὸ ἀκούστηκε ξαφνικά. Ὁ πληγωμένος τρέκλισε. Ὁ γιατρός τὸν πλησίασε:

— Πάψε τὶς ὑποκρισίες. Τί ἔχεις;

Ὁ Μπαρτιέ ἔδειξε τὸ μπράτσο καὶ τὸ πλευρό του.

— Τὰ τραύματά μου, γιατρέ... Πονοῦν.

— Τί συμβαίνει; γρύλλισε ὁ Γκρούσκυ.

— Οἱ δύο σφαῖρες ἐνεῖναν μέσα. Καὶ φυσικά δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστα. Αὐτὸ ὅμως, μετὰ κανένα τρόπο δὲν μπορεῖ νὰ δάλλῃ σέ κίνδυνον τὴν ζωὴν του. Ἄντε, κάνε γρήγορα, συμπλήρωσε γυρίζοντας στὸν τραυματία.

Ὁ Μπαρτιέ, μετὰ ἔντονους μορφασμούς, συμμορφώθηκε μετὰ τὴν διαταγή, κάνοντάς ὅσο πιὸ γρήγορα μπορούσε. Κά-

θε τόσο όμως έμεινε ακίνητος καθώς ένας οδοντοδότης πόνος του δόγκανε τότε το χέρι και τότε το πλευρό. Έπί τέλους κινήθηκε. Κατέβηκαν και πέρασαν από την αίθουσα του πανδοχείου, μπροστά απ' το ζεύγος των ξενοδόχων και των νοσηλευτών, που κύτταζαν το θέαμα τρομοκρατημένοι. "Εξω, δίπλα στο αυτοκίνητο που είχε φέρει τον συνταγματάρχη και την φανερά συνοδό του, περίμενε το νοσοκομειακό, ένα πελώριο αυτοκίνητο με τρία πορτάκια από κάθε πλευρά. "Όλος ο τόπος γύρω του, φωτιζόταν άπλετα απ' το φώς που έβγαине από μέσα.

Τρακλιζοντας και καταβάλλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες για να μη σωριαστή γάμω μπροστά στα μάτια των έχθρων του, ο Μπορτιέ διέσχισε το διάστημα από το πανδοχείο στο αυτοκίνητο κάτω από την καταστροφική βροχή. Την στιγμή που έμπαινε στο αυτοκίνητο, δεν μπόρεσε να μη ρίξει μια ματιά προς το μέρος του ποταμού και της απέναντι όχθης, όπου υπήρχε η ζωή και η έλευθερία.

Ο Γκραύσκυ είδε το παρατεταμένο του βλέμμα και το ήχηρό του γέλιο κτύπησε στους θορύβους σαν θύελλα.

—Κύττα, κύττα, Μπορτιέ! "Αδίκαια κυττάζεις, κοκορείσαι! Δεν πρόκειται να το περάσης το ποτάμι. Ποτέ δε θα ποτήσης το πόδι σου στην απέναντι όχθη.

"Η Βάνια κι' ο γιατρός γέλασαν κι' εκείνοι. Και η παρ'όλεν συντροφιά μπήκε στο αυτοκίνητο.

"Ήταν ένα αληθινό νοσοκομείο σε μικρογραφία, έφωδισμένο με τα τελειότερα όργανα, με ακτινογραφικό μηχάνημα, άπλετο φωτισμό και χειρουργικό τραπέζι. Έπί

πλέον, τὸ αὐτοκίνητο μπερδεύσε γὰρ μεταφέρει τέσσερις ἀρρώστους. Ὁ γιαιτρός, ὁ σωφὲρ καὶ δύο νοσοκόμοι ἐποτελεύσαν τὸ προσωπικὸ τοῦ κινητοῦ ἐκείνου νοσοκομείου. Μέσα σὲ ὅσπρες τοὺς μπλουζέες, οἱ δύο νοσοκόμοι δὲν εἶχαν τίποτε τὸ κοινὸ μὲ τὴν μορφὴν ποὺ φέρνει κανεὶς στὸ μυαλό του ἀκούγοντας αὐτὴν τὴν λέξη. Ἦσαν πελώριοι καὶ γεροδεμένοι καὶ φαινόταν πὼς εἶχαν διολεχτὴ περισσότερο γιὰ τὴ μυϊκὴ τοὺς δύναμι. Παρὰ γιὰ τὴς ἱατρικῆς τοὺς γνώσεις καὶ τὴν εἰδικότητά τοὺς στὴν περιποίησι ἑνὸς ἀρρώστου. Καί, γιὰ ἐκείνη τὴν δραδυὰ τουλόνηστον, ἡ ἐκλογὴ ἦταν ἐπιτυχμένη. Τὸ κινητὸ νοσοκομεῖο ἐπρόκειτο νὰ χρησιμοποιεθῇ καὶ ὡς φυλακὴ.

Ὁ Γκρούσκυ κάθησε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ κρεβάτια - φορεῖα. Ἦταν φανερὸ πὼς δὲν βρισκόταν στὰ κέφια του καὶ οἱ ματιές ποὺ ἔριχνε κάθε τόσο στὸν αἰμωμάτωτό του, δὲν προέλεγαν τίποτε τὸ καθησυχαστικόν. Ὁ Γκρούσκυ ἦταν υπεύθυνος γιὰ τὴν ἐξοφάνισι τοῦ μικρο-φίλμ. Καὶ στὸ μυαλό του γύριζε συνεχῶς ἡ ἐρώτησι: Ποῦ τὸ εἶχε κρύψει ὁ Μπαρτιέ, ἀφοῦ δὲν τὸ εἶχε ἐπάνω του; Μήπως τὸ πολύτημο ἔγγραφο εἶχε κιόλας περάσει τὸν ποταμό; Ἀλλοίμονο! Γιατί, ἂν εἶχε συμβῇ κάτι τέτοιο, ἦταν νομμένο γιὰ πάντα. Ἡ Γαλλία δὲν θὰ ἄφινε ἀσφαλῶς νὰ τῆς τὸ πάρουν γιὰ δευτέρη φορά.

Στὴ σκέψι αὐτὴ, τὸν ἔπιανε ἀληθινὴ λύσσα. Εὐχαρίστωνς θὰ ἔκανε τὸν αἰμωμάτωτό του χίλια κομματάκια γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὸ μικρο-φίλμ, χωρὶς νὰ οἰστανθῇ τὴν παραμικρὴ τύφῃ. Ἦσαν συνηθισμένοι νὰ βλέπῃ χωρὶς νὰ λυπάται τὰ μορτύρια τῶν ἄλλων. Ἀν καί, σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι, πολὺ φοβόταν πὼς τὰ βασανιστήρια δὲν θὰ ἔφερνον καὶ πολλὰ ἀποτελέσματα. Ὁ Μπαρτιέ ἦτον βατεράνος στὴν δουλειά του καὶ ψωμένος σὲ κάτι τέτοια. Ἀλλωστε, εἶχε καὶ τὸν Χοπέκ. Ὁ γιαιτρός εἶχε γιὰ ἀπερτελή του νὰ ἀπολλάσσει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοὺς πόνους. Ἀλλὰ ἀσφαλῶς θὰ ἔφερε καὶ τρόπους νὰ τοὺς προκαλῇ.

Ὁ συντομοματούργος δόγκωνε μὲ μονία τὸ πούρο του. Ἐβράζε μέσα του, ἀλλὰ δὲν μιλούσε, ἀφίνοντας τὸν γιαιτρὸ νὰ κάμῃ τὴν δουλειά του.

Ἡ Βάνια, μισοξαπλωμένη σ' ἓνα ἄλλο κρεβάτι καὶ σὲ στάσι πολὺ προκλητικὴ, κάπνιζε τὰ τσιγάρα τὸ ἓνα πάνω στὸ ἄλλο.

Τώρα, ὁ αἰμωμάτωτος βρισκόταν στὰ χέρια τῶν νοσοκόμων. Ἐσφίξε τὰ δόντια του γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ, ἐπειδὴ οἱ δύο κολεσσοὶ δὲν νοιάζονταν καθόλου γιὰ τὰ τραύματά του.

Ἡ Βάνια παραικολαυθοῦσε τὴν σκιὴν μὲ τὸ σκληρὸ καθισρὸ τῆς βλέμματος.

Κανεῖς δὲν ἤξερε τί σκεπτότοιν ἡ γυναῖκα ἐκείνη. Σαδιστικὴ ἱκανοποίησι; Φρίκη; Ἰσως. Συμπάθεια; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἡ γεμάτη ἀγκυρότητα χειρονομία, μὲ τὴν ὁποία εἶχε πυροβολήσει τὸν Μπαρτιέ, βεβαιώνοντας ὕστερα πῶς εἶχε διολεῖ ψυχραίμα τὸ μέρος ποῦ θὰ τὸν χτυποῦσε γιὰ νὰ μὴ θίξῃ κανένα ζωτικὸ ὄργανο, ἔλεγε πολλὰ γιὰ τὴν ψυχροσύνησίν της.

Οἱ νοσοκόμοι ἔσπρωξαν στὴ μέση τοῦ «χειρουργείου» τὴν ἀκτινογραφικὴ συσκευή, καὶ σὲ δύο λεπτὰ ὁ Μπαρτιέ δρεθῆκε γυμνωμένος πάλι ὡς τὴν μέση, πίσω ἀπὸ τὴν ὀθόνη. Τὰ φῶτα ἔσβυσαν καὶ στὴν ὀθόνη διεγράφησαν οἱ γκριζωπὲς σκιὲς τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων. Ὁ Χοπέκ ἔψαξε γιὰ πολλὴν ὥρα. Τέλος, ἔδωσε ἐντολὴ νὰ ξανανάψουν τὰ φῶτα.

Γύρισε στὸν συνταγματάρχην.

—Ὅχι, εἶπε. Κι' ἡ τελευταία μας ἐλπίδα δὲν βγήκε ἀληθινή. Εἶμαι σὲ θέσι νὰ βεβαιώσω πῶς ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸς δὲν ἔκρυψε τίποτα μέσα στοῦ σώμα του.

Ἡ Βάνια ἄφησε ἀπ' τὴ χεὶρ τῆς ἓνα σύννεφο καπνοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. Τὸ πρόσωπο ὅμως τοῦ συνταγματάρχου ἔγινε κατοικόκκινο.

—Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!, φώναξε. Τί τὸ ἔκανε, λοιπόν; Καὶ τί ἦταν ἐκείνα τὰ δύο σημοιδόκια ποῦ ἔδειξε ἡ πλάκα;

—Δύο σφαῖρες. Οἱ σφαῖρες τῆς δεσποινίδος Βάνια. Ἡ μία στὸ ὕψος τῆς μέσης. Ἡ ἄλλη στοὺς μῶνες τοῦ μπράτσου. Κι' οἱ δύο ἀριστερά.

Ὁ Μπαρτιέ, ὀρθίος πάντα πίσω ἀπ' τὴν πλάκα τοῦ μηχανήματος, χλώμιασε.

—Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶναι καλὰ, εἶπε ἡ ἄχρωμη φωνὴ τῆς Βάνια.

Ὁ συνταγματάρχης ἄφριξε.

—Θὰ τὸν κάνω νὰ συνέλθῃ, ἐννοια σου. Πρέπει νὰ μιλήσῃ! Ὅχι μιλήσῃ!

Ὁ Χοπέκ ἔξητσε τὸν πληγωμένο μὲ τὸ ψυχρὸ του μῶτι:

—Γιὰ τίς δυὸ σφαῖρες ποῦ τόσο πολὺ τὸν κάνουν νὰ ὑποφέρει, μπορῶ νὰ τὸν ἐγχειρίσω ἀμέσως ἐδῶ. Εἶναι εὐκόλο. Θὰ τίς δγάλω ἀμέσως.

Ὁ Γκρούσκυ ἀνοῖξε τὸ στόμα του γιὰ ν' ἀπαντήσῃ. Ἀλλὰ κόπηκε ἀπὸ τὸ σκληρὸ, σὰν ὑστερικὸ, γέλιο τῆς Βάνιας, ποῦ γέμισε τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κινητοῦ νοσοκομείου.

—Δὲν πιστεύω νὰ τὸ σκεφθῆκατε σοβαρά, γιατρέ! Τί θέλατε νὰ κάνετε; Νὰ τὸν ἀπολλάξετε ἀπὸ τοὺς πόνους; Ξέρω βέβαια τίς ἀντιλήψεις σας περὶ ἀνθρωπισμοῦ. Ἀλλὰ, στὴν προκειμένη περίπτωσι, οἱ ἀντιλήψεις σας αὐτές, δὲν

μὰς κάνουν! Δὲν θρῖσκόμαστε ἐδῶ γιὰ νὰ παίξουμε τὰ εὐαίσθητα παιδιὰ, οὔτε γιὰ νὰ σκύψουμε μὲ στοργὴ πᾶνω ἀπὸ πονημένους ἀρρώστους. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐχθρὸς μας. Ἐχθρὸς τῆς πατρίδας μας. Κι' αὐτὲς οἱ σφαῖρες, πού θρῖσκονται σφηνωμένες μέσα στὶς σόφρες του, εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς τιμωρίας του. Κι' ἐσεῖς θέλετε νὰ τοῦ τῖς δυάλετε!

Τὰ εἶπε ἔλ' αὐτὰ χωρὶς νὰ πάρῃ ἀνάσα, καθισμένη πόντα στὸ κρεβάτι. Τὰ μάτια τῆς ἔδωζαν λάμψεις σκληρότητας. Ὁ Χοπέκ τὴν ἄκουσε κοιμογελώντας ἐλαφρά. Καὶ ὁ συντογματοῦρχης ξέσπασε στὸ χοντρὸ του γέλιο:

—Νά γυναῖκα μιὰ φορὰ!, φώναξε. Τὴν ἀναγνωρίζω. Νά ἡ λύσις, γιαιτρέ μου! Τὴν ἀκεύσατε. Πόσα ξέρει αὐτὴ ἡ κοπέλλα! Ἐμεῖς οἱ ἄντρες, δὲν ἔχουμε τέτοιες λεπτότητες. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ Βάνια... ἡ ἀγαπητὴ καὶ πολὺτιμη Βάνια...

Ἐρρίξε στὸν οἰχημάλωτο μιὰ ματιὰ ὅπου ἔλαμπε μιὰ ἀγρία ἱκονοποιΐσι.

Ὁ Χοπέκ στράφηκε στοὺς νοσοκόμους.

—Ἀφήστε τον ἔτσι. Εἶναι πολὺ καλὰ.

Ἡ Βάνια ὁμῶς πετάχτηκε:

—Δὲν νομίζω πὼς εἶναι ἀνάγκη, εἶπε κυττάζοντας τὸν συντογματοῦρχη, νὰ ἀφήσουμε τὰ τραύματα νὰ μολυνθοῦν καὶ νὰ τὸν στείλουν στὸν ἄλλο κόσμο! Δὲν νομίζετε, γιαιτρέ, πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ ἀπολυμάνουμε; Ἐτσι δὲν θὰ ὑπάρχῃ κανένας κίνδυνος μολύνσεως.

Οἱ ἄλλοι δέχθηκαν τὴν πρότασί της μὲ νέες ἐπιδοκιμασίες. Καὶ ὁ Χοπέκ ἔκρινε καλὸ νὰ προσθέσῃ:

—Πολὺ λογικὸ. Ἀλλωστε, στὸν Μεσαίωνα, στὶς αἰθουσες τῶν βαισιανιστηρίων, ὑπῆρχε μονίμως ἐγκαπεσθευμένος ἓνας γιαιτρός, πού εἶχε ὡς ἀποστολὴ τὸ νὰ κρίνῃ ὡς ποιο σημεῖο μπορούσε νὰ ἀνθέξῃ ὁ ἀνακρινόμενος. Ἐτσι, πού νὰ μὴν τὸν σκοτώσουν...πολὺ γρήγορα!

Ὁρθίσι πάντα πίσω ἀπ' τὴν ἀκτινογραφικὴ ὀθόνη, ὁ Ρομπέρ Μπαρτιέ ἄκουγε μὲ φρόκη τὴν συζήτησι. Ὁ ἰδρώτας ἔτρεχε ἀπ' τὸ μέτωπό του καὶ τὸ ἀδυνατισμένο στήθος του ἀνοιστικωνόταν μὲ δυσκολία καθὼς ἀνέπνεε. Τόση κτηνωδία, τοῦ ἔφερνε ναυτία!

Οἱ νοσοκόμοι, ἐπὶ τέλους, τὸν ἔδωσαν ἀπὸ τὸ μηχανισμὸ καὶ βάλθηκαν νὰ καθαρίσουν καὶ ν' ἀπολυμάνουν τὶς πληγές του. Ὁ Μπαρτιέ δάγκωνε τὰ χεῖλη του γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ. Τὰ δυὸ μικρὰ κομμάτια μετάλλου, πού θρῖσκονται μέσα στὶς σόφρες του, τὸν βασάνιζαν φριχτά.

—Τί θὰ κάνουμε τώρα; ρώτησε ἡ Βάνια. Θὰ γυρίσουμε στὸ Κρόδνο;

—Θα ήθελα να τὸν ἀνοκρίνω ἐιμέσως, γκρίνιαξε ὁ συντοίμοματάρχης. Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο.

—Μπορεῖ ν' ἀνθέξη σὲ μιὰν ἀνόκρισι; ρώτησε ἡ Βάνια.

Ὁ Χοπέκ κατέβασε τὸ κεφάλι του. Ὁ πληγωμένος δὲν ἦτον τόσο καλὰ. Ἀλλά, στὸ κότω - κάτω, αὐτὸ ἦτον μέσα στὸ πρόγραμμα.

Οἱ νοσοκόμοι ἔσπρωξαν τὸν σὶνδρίλιωτο μπροστὰ στὸν συντοίμοματάρχη. Καὶ ἡ ἀνόκρισις ἄρχισε: Ποῦ ἦταν τὸ μικρο-φύλι; Τί τὸ εἶχε κάνει ὁ Μπαρτιέ; Εἶπε συνηθότως; Κι' ἓνα σωρὸ ἄλλες ἐρωτήσεις, πού κράτησαν μιὰν ὥρα, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτελέσματα. Ὁ Μπαρτιέ δὲν ἀντίει τὸ στόμα του οὔτε μιὰ φορά γιὰ νὰ ἀποκινήσῃ. Χλωμός, ζαρωμένος, ἀνέπνευε μὲ κόπο, ἀλλὰ τὰ χεῖλη του ἔμειναν σφραγισμένα. Ὁ Γκρούσκυ δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ πῶρῃ οὔτε λέξη.

Γιὰ μιὰν ἄκομη φορά, ἡ Βάνια πρότεινε νὰ γυρίσουν στὸ Κρόβνο. Ἐκεῖ, ῥα ἔβλεπαν τί μπορούσαν νὰ κάνουν. Ἀλλὰ ὁ Γκρούσκυ, σὰν νὰ πιανόταν ἀπὸ μιὰ τελευταία ἐλπίδα, γούλλισε:

—Στὸ πανδοχεῖο ἔμεινε ἄρκετὴν ὥρα. Μὰς εἶδε πού μπήκαμε. Δὲν θὰ μπορούσε ἐκείνη τὴν στιγμή νὰ ξεφορτωθῇ τὸ μικρο-φύλι;

—Μέσα στὴν αἵθουσα;

—Γιατί ὄχι;

—Πᾶμε νὰ δοῦμε!

Ἐνῶ ὁ Μπαρτιέ θὰ ἔμεινε στὴν φύλαξι τῶν νοσοκόμων, ἡ Βάνια ἐτοιμάστηκε νὰ πῶρῃ νὰ ψοῖξῃ στὸ πανδοχεῖο. Ἐκείνη τὴν στιγμή ὅμως, ὁ Χοπέκ, πού ἦτον κόπως συλλογισμένος, πετόνηκε:

—Μπαρῶ νὰ ἔλθω κι' ἐγώ;

Ὁ Γκρούσκυ ἐνθουσιώστηκε.

—Κοι ρωτάς, γιατρέ; Πᾶμε.

Καὶ γυρίζοντας στὴν Βάνια:

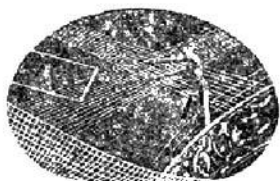
—Βάνια, δὲν θ' ἀαγήσουμε. Μείνε ἐσὺ ἐδῶ.

Βυῆκαν, πέρισαν τρέχοντας τὸ δρόμο καὶ χώθηκαν στὸ πανδοχεῖο. Τὸ ζεύγος τῶν ξεναδόχων καὶ οἱ πελότες τους ἦσαν μοζεμένοι σὲ μιὰ γωνιά καὶ συζητοῦσαν. Τρόμοιζαν βλέποντας ξανά τὸν Γκρούσκυ. Ἐκεῖνος, ὅμως, δὲν ἀσχολήθηκε μαζί τους. Κατοπιόστηκε μαζί μὲ τὸν Χοπέκ νὰ ψοῖξῃ τὸ τραπέζι καὶ τίς κορέκλες ὅπου καθόταν ὁ Μπαρτιέ. Ἐφοξὰν παντοῦ, ἀνεπεδαγούρισαν τὰ πάντα, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ δοῦν τίποτα.

—Στὸ τέλος, ὁ Χοπέκ ἄφρσε τὸν Γκρούσκυ νὰ ψάχνῃ μόνος του καὶ μὲ ὕφος σκεπτικὸ προχώρησε πρὸς τὴν πόρ-

τα. Στάθηκε εκεί, γύρισε, μέτρησε με τὸ μάτι τὴν ἀπόστα-
σι ἀπὸ τὸν πόντο καὶ στὸ τέλος ρώτησε:

—'Εδῶ ἔπесе;

Κ αὐεὶς δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὁ ξενοδόχος, ἡ
γυναικὶα του κι' οἱ πελάτες του ἦσαν μαζεμένοι σὲ μιὰ γω-
νιά, κατατρομαγμένοι καὶ σιωπηλοί, μὴ θέλοντας νὰ ἀνα-
κοτεμβοῦν στὴν ὑπόθεσι. Στὸ τέλος, ὁ Γκρούσκυ τοῦ ἔδειξε.

—Ὡστε ἐδῶ ἔπесе, ἔκανε ὁ Χοπέκ. Πολὺ ὠραῖα! Συ-
ναπῶς, ἡ δεσποινὶς πρέπει νὰ τὸν πυροβόλησε ἀπ' αὐτὸ ἐδῶ
τὸ σημεῖο.

Εἶχε σταθῇ στὸ σημεῖο περίπου ὅπου δρέθηκε ἡ Βάνια
μ' ἓνα πήδημα γιὰ νὰ φράξῃ τὸν δρόμο τοῦ Μπορτιέ, πυ-
ροβολώντας τον ἐξ ἐπὶ σφαιρῆς σχεδόν.

Ὁ Χοπέκ δάγκασε πάλι τὰ χεῖλη του, ξαναγύρισε κον-
τὰ στὸν συνταγματάρχην καὶ τοῦ ἔκανε νόημα πῶς ἤθελε νὰ
τοῦ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως.

Οἱ δύο ἄντρες ἀποτραβήχτηκαν σὲ μιὰ γωνιά τῆς αἰ-
θούσης, μακριὰ ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου στέκονταν οἱ ἄλλοι, κι' ὁ
Χοπέκ εἶπε:

—Υπάρχει κάτι πολὺ παράξενο σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι.
'Εξοχώτατε,

—Ανακάλυψες τίποτα ὑπόπτο;

—Ναί, Ἡ Βάνια τὸν πυροβόλησε δυὸ φορές...

—Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς εἶδες καὶ μόνος σου τίς πληγές.

—Ἀκριβῶς, Ἐξοχώτατε.

Ὁ Γκρούσκυ ἐνασκήρτησε καὶ τὸν κύττοιξε παράξενα.

Ὁ Χοπέκ εἶχε μιλήσει μὲ τόνο πολὺ περίεργο.

—Ἐξηγήσου, εἶπε ξερά.

—Εἶδote τὰ ρούχα τοῦ Μπορτιέ;

—Τὰ ἔφαξα καὶ τὰ ἐξήτασα μαζί με τὴν Βάντα. Μιὰν
ὁλόκληρη ὥρα μοῦ ἔφαγε αὐτὴ ἡ ἔρευνα.

—Ποιὰ ρούχα του ἐξετάσατε;

—Τὸ παντελόνι, τὸ σώδρακο, τὶς κάλτσες, τὰ παπούτσια...

—Καὶ ἡ Βάνια ἐξήτασε τὰ ὑπόλοιπα;

—Ναί. Γιατί ρωτᾷς;

—Δηλαδή, συνέχισε ὁ Χοπέκ σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει, τὴ φανέλλα, τὸ γιλέκο, τὸ πουκόμισο, τὸ σακκάκι καὶ τὸ ἀδιάδροχο.

—Ναί ναί, εἶπε νευροτισμένος ὁ Γκρούσκυ. Κι' ἔπειτα;

—Μοῦ ἐπιτρέπετε ἀκόμα μιὰ ἐρώτησι. Ἐξοχώτατε;

Ἦταν ἔτοιμος νὰ ἀπαντήσῃ ἀπτόμα στὸν γιαιτρό, πῶς ἦταν συνηθισμένος νὰ κάνῃ κι' ὄχι νὰ δέχεται ἐρωτήσεις. Ἀλλὰ ἐκτιμοῦσε τὸν γιαιτρό ἰδιαίτερως, κι' ἔτσι ἔβαλε τὴν ματαιοδοξία του κατὰ μέρος καὶ εἶπε:

—Λέγε. Σ' ἀκούω.

—Μετέφεραν τὸν Μπαρτιέ τραυματισμένο ἐκεῖ πού τὸν βρήκα ἔτσι; Ποιὸς τὸν μετέφερε;

—Ἡ Βάνια, μὲ τὴν βοήθεια μερικῶν ἀπ' αὐτοὺς.

Καὶ μὲ μιὰ περιφρονητικὴ χειρονομία ἔδειξε τὸν ὄμιλο τῶν ναυτικῶν πού, ἐπειδὴ οἱ δύο προσωπικότητες κουδεντιοῦσαν χαμηλόφωνα, νόμισαν ἐκείνη τὴν στιγμή πῶς ἐπρόκειτο νὰ τοὺς τουφεκίσουν ὅλους.

—Ὡραία, εἶπε ὁ Χοπέκ. Ὅταν ἀνεδήκατε κι' ἐσεῖς γιὰ νὰ ἀνακρίνετε τὸν Μπαρτιέ, τὸν βρήκατε ντυμένο;

—Ὁχι. Ἡ Βάνια τὸν εἶχε γδύσει ἤδη. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ψάχνῃ τὰ κουρέλια του. Μοῦ ἔδωσε καὶ μένα μεσικὰ γιὰ νὰ τὴν βοηθήσω. Καὶ ψάξαμε κι' οἱ δυὸ μαζί. Ἐγὼ ἀνέδηκα τρία-τέσσερα λεπτά πιο ὕστερα, ἐπειδὴ χάσομέρησα γιὰ νὰ σοῦ τηλεφωνήσω.

—Τὸ τηλεφώνημα... τίνας ιδέα ἦταν; Ἐσεῖς τὸ σκεφθήκατε;

—Φυσικά.

Ἦταν δὲν μίλησε. Ὁ Γκρούσκυ σκέφτηκε μερικά δευτερόλεπτα.

—Δηλαδή..., ἄρχισε.

Μιὰ λάμψι φώτισε τὰ μάτια τοῦ Χοπέκ.

—Δηλαδή, συνέχισε ὁ Γκρούσκυ, ἐγὼ τῆς εἶπα νὰ τηλεφωνήσῃ ἡ ἴδια, ἀλλὰ ἐκείνη σκέφτηκε πῶς ἦταν καλύτερα νὰ μὴν ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὸν τραυματία, ἐπειδὴ εἶχε γνώσεις ἱατρικῆς. Φοβόταν μήπως τὸν εἶχε πληγώσῃ σοβαρὰ. Κι' ἂν πέθαινε, δὲν θὰ μαθαίναμε τίποτα. Τοῦ ἔκανε λοιπὸν μιὰ πρόχειρη ἐξέταση...

Ὁ Χοπέκ χαμογέλασε, χωρὶς νὰ μιλήσῃ, κι' ὁ Γκρούσκυ γεύριωσε.

— Χοπέκ, έχεις μιὰ ιδέα στὸ κεφάλι σου. Γιατὶ δὲν μοῦ λές τί σκέπτεσαι;

— Ἐπιτρέψτε μου... κάτι ἀκόμα.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ἡ πόρτα ἀνοίξε, κι' ἐμφανίσθηκε ἡ Βάνια.

— Ἔσκασα μέσα στὸ αὐτοκίνητο, ἐδήλωσε, Βρήκατε τίποτε;

Ὁ Γκρούσκυ τὴν κύτταξε διαπεραστικά. Ὁ Χοπέκ, ἀντίθετα, τὴν ὑποδέχτηκε χαμογελαστός.

— Ὅχι ἀκόμα, εἶπε. Ἀλλὰ ἀκολουθοῦμε μερικές ιδέες.

— Πολὺ ἐνδιαφέρον, εἶπε ἡ Βάνια.

— Σὲ δύο λεπτά, μπορούμε νὰ φύγουμε γιὰ τὸ Κόβνο, εἶπε ὁ Χοπέκ. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ πανδοχεῖο δὲν εἶναι κατάλληλο περιβάλλον οὔτε γιὰ σὰς, ἐξοχώτατε, οὔτε γιὰ σὰς δεσποινίς. Ἐτοιμασθῆτε γιὰ τὴν ἀναχώρησι, ἂν θέλετε, κι' ἐγὼ θὰ ἔρθω ἀμέσως. Θέλω νὰ τακτοποιήσω ἀκόμα μερικές ιδέες ποὺ ἔχω στὸ μυαλό μου.

Ἐκλείσε τὸ μάτι του στὸν συνταγματάρχη, γυρίζοντας τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ μὴν τὸν δῇ ἡ Βάνια.

— Πᾶμε εἶπε ὁ Γκρούσκυ.

Μόλις βγῆκαν, ὁ Χοπέκ πλησίασε τὸν ξενοδόχο.

— Ἐσύ πρέπει νὰ πῆρες τοὺς κάλυκες. Δὲν τοὺς βρήκα πούθενά.

Ὁ ἄλλος τὸν κύτταξε τρομακρημένος σὰν νὰ τὰ εἶχε χαμένα.

— Ἐμπρός!, νεύοισε ὁ γιατρός. Τοὺς κάλυκες! Ἡ κυρία πυροβόλησε δύο φορές. Πρέπει νὰ ἔπεσαν δύο κάλυκες. Καὶ ἐφ' ὅσον δὲν τοὺς βρήκαμε, πρέπει κάποιος ἀπὸ δῶ μέσα νὰ τοὺς πῆρε.

Ὁ ξενοδόχος, τρέμοντας, ἔψαξε μέσα στὸ συρτάρι τοῦ πάγκου καὶ ἀπλῶσε στὸ γιατρὸ δύο μικροὺς κάλυκες. Ὁ Χοπέκ τοὺς ἄρπαξε, καὶ φώναξε:

— Ἦθελες νὰ τοὺς κρατήσης. Νὰ κρατήσῃς πράγματα ποὺ ἀνήκουν στὴν ἀστυνομία. Εἶσαι συνένοχος τῶν κατασκόπων.

Τὸ σινδρόγυνο ἄρχισε νὰ ἱκετεύη καὶ νὰ δοκίζεται γιὰ τὴν καλὴ του πίστι. Σκέφτηκαν πῶς ἦσαν ἀχρηστά πράγματα. Κι' ἂν ἤξεραν πῶς χρειάζονταν στὴν ἀστυνομία, ποτε δὲν θὰ τὰ ἀγγίζαν.

Ἀλλὰ ὁ Χοπέκ δὲν τοὺς ἄκουγε πιά. Ὁλὴ του ἡ προσοχὴ εἶχε συγκεντρωθῇ στοὺς δύο κάλυκες.

— Καλὸ κι' αὐτό, μουρμούρισε. Ποιὸς γὰρ τὸ ἔλεγε...

Χωρὶς νὰ πῇ λέξι: στοὺς τρομοκρατημένους ἀνθρώπους, βγῆκε χτυπώντας τὴν πόρτα πίσω του. Γιὰ δύο δευτερόλεπτα, ἡ βροχὴ μαστίγωσε τὸ πρόσωπό του. Κι' ἀμέσως ὥστε-

ρα τὰ δύο αὐτοκίνητα ξεκινούσαν γυρίζοντας στὸ Κρόβνο. Αὐτὴ τῇ φορὰ ὅμως, μιὰ μικρὴ ἀλλαγὴ εἶχε γίνει στοὺς ἐπιβάτες τους. Στὴ θέσι δίπλα στὸν Γκρούσκυ, ὅπου καθόταν προηγουμένως ἡ Βάνια, βρισκόταν τώρα ὁ Χοπέκ. Ἐνῶ ἐκείνη, κατ' ἐντολὴν τοῦ συνταγματάρχη, συνώδεε τὸν τραυματία ξοπλωμένο σ' ἓνα ἀπὸ τὰ κρεβάτια τοῦ μεγάλου νοσοκομειακοῦ αὐτοκινήτου.

* * *

Γυρμένη πάνω στὸ κρεβάτι, ἔτσι ποὺ νὰ μπορῇ νὰ ἐπιβλέπῃ τὸν Μπαρτιέ, ἡ Βάνια κάπνιζε συνεχῶς. Ὁ μυστικὸς πράκτωρ ἦτον κι' ἐκεῖνος ξοπλωμένος στὸ ἀπέναντι κρεβάτι. Εἶχε τὰ μάτια του κλειστά, ἀλλὰ οἱ μορφασμοὶ ποὺ ἔκανε φαινόωναν πόσο ὑπέφερε ἀπ' τὰ τραύματά του, κάθε φορὰ ποὺ τὸ βαρὺ αὐτοκίνητο χοροπηδοῦσε σὲ κοιμῶντα λακύδα τοῦ δρόμου. Οἱ δύο νοσοκόμοι φλυορῶσαν, ὥσπου νὰ φθάσουν στὸν προορισμό τους. Δὲν εἶχαν τίποτε νὰ κάνουν. Θὰ ἐφθάναν σὲ λίγο στὸ Κρόβνο. Κι' ὁ Μπαρτιέ, θὰ μεταφερόταν σ' ἓνα νοσοκομεῖο γιὰ νὰ τοῦ ἀλλάξουν τὰ τραύματα, ἀφήνοντας ὅμως πάντα τὶς σφαῖρες μέσα στὸ σῶμα του καὶ παρατείνοντας ἔτσι τὸ διαρκές του μαρτύριο.

Θὰ ἐπέμενε ὡς τὸ τέλος στὶς ἀρνήσεις του; Ἡ ὑποκύπτουσα, θὰ ἀπεκάλυπτε ποὺ εἶχε κρῦψει τὸ μικροφίλι;

Αὐτὸ ἀκριβῶς σκεπτόταν κι' ἡ Βάνια. Στὸ ναριτωμένο της πρόσωπο μὲ τὰ φωτεινὰ μάτια, μιὰ μάσκα ἐνεργητικότητος καὶ ἀνυσυχίας ποσομέριζε ἐντελῶς κάθε γυναικεῖα ἔκφρασι. Ἐκείνη ἡ γυναῖκα ἦταν πραγματικὰ πολὺ σκληρὸς ἀντίπαλος. Πολεμοῦσε σὰν ἀληθινὸς στρατιώτης.

Ἀκουγε, ἀνόμεσα στὸ βουητὸ τῆς μηχανῆς καὶ τὸν θόρυβο τῆς βροχῆς, τὸ αὐτοκίνητο τοῦ συνταγματάρχη ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσε. Σκεπτόταν τὸν Χοπέκ. Τὴν τελευταία στιγμὴ, ἡ συμπεριφορὰ του στὸ πονδρεῖο τῆς εἶχε φαίῃ λιγίσκι παράξενη. Ὁ γιαιτρός, τοῦ ὁποῖου ἐκτιμοῦσε τὶς βαθεῖες γνώσεις καὶ τὴν παροιτηρητικότητα, εἶχε ἀλλάξει ὕφος ἀπέναντί της μέσα σὲ μερικὰ λεπτά. Μήπως ἄραγε εἶχε ἀνακαλύψει τίποτε;

Τότε, ὅμως γιὰτὶ δὲν τῆς εἶχε πῆ λέξι;

Ἡ Βάνια νευρίασε. Ἀναψε ἄλλο ἓνα τσιγάρο κι' ἀνασηκώθηκε γιὰ νὰ σβύσῃ τὸ προηγούμενο στὸ τασάκι δίπλα της, ἀλλὰ ἡ κίνησίς της ἐβρενε στὴ μέση. Ἡ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Γκρούσκυ μούγγρισε δυνατώτερα καὶ ὁ ἦχος φανέρωσε στὴ Βάνια ὅτι τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο εἶχε περάσει μπροστὰ ἀπὸ τὸ νοσοκομειακόν. Ἀμέσως σχεδόν, τὸ μεγάλο αὐτοκίνητο ἔκοψε ταχύτητα καὶ σὲ λίγο σταματοῦσε.

Οἱ νοσοκόμοι κι' ὁ ἴδιος ὁ ἀρταύμενος γύρισαν τὰ κεφάλια τους.

Τί συνέβαινε;

Γιά λίγες στιγμές, δεν ακούστηκε κανένας άλλος ήχος εκτός από την βροχή που χυνόταν κυριολεκτικά απ' τον ουρανό πάνω στη μετόλλινη στέγη του αυτοκινήτου, κι' από το ούρλιαχτό του ανέμου. "Υστερα ακούστηκαν φωνές. 'Η Βάνια σούφρωσε τὰ γέιλη της καί απ' τὸ βλέμμα της πέρασε μιὰ ἀτσάλινη λάμψη.

Στὸ ἀκουσμα τῶν φωνῶν, οἱ νοσοκόμοι - δεσμοφύλακες βρέθηκαν ἀμέσως στὸ πίσω μέρος τοῦ αυτοκινήτου καί ἄνοιξαν τὰ μεγάλα διπλὰ ποτόφυλλα. Στὸ φῶς τοῦ δῆκε ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αυτοκινήτου, φάνηκαν ὁ συνταγματάρχης κι' ὁ γιατρός μέσα στὰ γυαλιστερά τους ἀδιάδροχα.

'Η Βάνια, ποὺ εἶχε προχωρήσει κι' ἐκείνη πίσω ἀπὸ τοὺς νοσοκόμους, τοὺς χαιροῦγόλοσε:

— Τί συνέβη; ρώτησε.

Κανένας τους δὲν ἀποκοίθηκε. 'Ανέβηκαν στὸ νοσοκομεικὸ αὐτοκίνητο μὲ πρόσωπα ἀνέκφραστα, λὲς κι' ἦσαν παγωμένα. Οἱ νοσοκόμοι, καταλαβαίνοντας ἀόρατα πῶς κάτι σοβαρὸ ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ, τοὺς κύτταζαν περίεργα, ἐνῶ τὸ χαιροῦγέλο εἶχε μανιμοποιηθῇ στὸ πρόσωπο τῆς Βάνια.

— Ὁ γιατρός ἔχει νὰ πῇ κάτι στὸν κατάσκοπο Μπαρτιέ, εἶπε ξερὰ ὁ συνταγματάρχης.

'Ακολούθησε μιὰ στιγμή σιωπῆς, μιᾶς σιωπῆς ὅμως ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπειλή. Ὁ Ρομπέρ Μπαρτιέ, ξεπλωμένος στὸ κρεβάτι του, δὲν κουνήθηκε καθόλου. Ἀλλὰ τὰ μάτια του, ὀρθάνοιχτα, γυρισμένα τώρα πρὸς τὸ ταβάνι, κοθρέφτιζαν τὴν ὄγωνιά του.

— Ὑπάρχει πιθανότης εἶπε προσφέροντας ἀργὰ τίς λέξεις ὁ γιατρός, νὰ μὴν ξέση ὁ Μπαρτιέ ποῦ βρίσκεται τὸ μικροφίλμ ποὺ γυρεύουμε. Αὐτὸ ὅμως θὰ ἦταν δυνατόν μόνο ἂν ποροδαχτοῦμε πῶς εἶχε καί κάποιον συνένοχο. "Ίσως ὁ Μπαρτιέ δὲν εἶναι περὰ ἐνὰ ἀπλὸ ὄργανο, προωρισμένο νὰ συγκεντρῶσῃ τίς ὑποφίες μας, ἐνῶ ὁ συνένοχός του ἀνενοχλήτος, τὴν ὥρα ποὺ ἐμεῖς θὰ κυνηγοῦσαμε τὸν Μπαρτιέ, καί ἀφοῦ τὸν συλλομβάνουμε, τὸν ἀνακρίναμε καί τὸν ἐρευνήσουμε, θὰ μετέφερε τὸ μικροφίλμ κόπου ὅπου θὰ βρισκόταν σὲ ἀσφάλεια...

Σώπασε γιὰ μερικά δευτερόλεπτα, σὰ νὰ ἤθελε ἔτσι νὰ κάνει ἀκόμα πρὶν ἐντυπωσιακὰ ὅσα ἤθελε νὰ πῇ παρακάτω. Κάποις δὲν μίλησε. "Ὅλοι περίμεναν τὴν συνέχεια. Καί ὁ γιατρός ἐξοκολούθησε:

— Χάρη στὴν ἐτοιμότητα τῆς Βάνια, ὁ κατάσκοπος πέφτει στὰ χεῖρά μας, χτυπημένος ἀπὸ δυὸ σφαίρες. "Ὡς ἐδῶ, τίποτα τὸ περίεργο. Ἀλλά, κοτόπιν ἔκανα μερικές πα-

ροατηρήσεις πάνω, σὲ ὠρισμένες μικρολεπτομέρειες, οἱ ὁποῖες μοῦ φάνηκαν τουλάχιστον περίεργες.

"Εδειξε τὸν κρατούμενο:

— Ἡ Βάνια πυροβολεῖ δυὸ φορές. Ὁ Μπαρτιέ πληγώ-
νεται στὸ μπράτσο καὶ χαμηλὰ στὸ πλευρό, ἀπὸ δυὸ σφαί-
ρες τῶν 6.35, πολὺ μικροῦ διαμετρήματος, εἰν' ἀλήθεια, ἀλ-
λὰ πού προκαλοῦν ὀδυνηροὺς πόνους, ὅταν δὲν πειροάζουν
κανένα ζωτικὸ ὄργανο, ὅπως συμβαίνει στὴν περίπτωσί
μας. Ἡ Βάνια εἶναι ἐπιδέξια, καὶ δὲν ἤθελε παρὰ νὰ στα-
ματήσει τὸν κατάσκοπο πού ὤρμησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ
προσπάθησε νὰ διαφύγῃ κι' ἔτσι τὸν τραυμάτισε μο-
νάχα, καὶ μάλιστα ὄχι ἐπικίνδυνα. Ὡστόσο, ἐξετάζοντας τὰ
τραύματα, βρῆκα πὼς παρουσιάζουν περίεργη ὄψιν. Ὅταν
δημιουργῆται ἓνα τραῦμα ἀπὸ σφαῖρα πού σφηνώνεται μέσα
σὲ μῦς, χωρὶς νὰ χτυπήσῃ κανένα μεγάλο αἰμοφόρο ἄγγειο,
τὸ τραῦμα δὲν παρουσιάζει παρὰ πολὺ περιορισμένη αἵμορ-
ραγία. Ἔστω κι' ἔτσι ὅμως, τὰ ροῦχα τοῦ τραυματισμένου
δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχουν αἵματα. Καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ
εἶναι τρυπημένα ἀπὸ τίς σφαῖρες. Πράγμα πού δὲν συμβαί-
νει: στὰ ροῦχα τοῦ Μπαρτιέ.

"Εδειξε μὲ τὸ χέρι του τὸ σακκάκι καὶ τὸ ἀδιάδροχο τοῦ
Μπαρτιέ πού βρίσκονταν ἀκουμπισμένο πάνω στὸ χειρουργ-
ικὸ τραπέζι.

Πρὶν προφθάσῃ κανένας νὰ ἀντιδράσῃ, ἔβαλε τὸ ἄλλο του
χέρι στὴν τσέπη κι' ἔβγαλε δυὸ κάλυκες πού τοὺς παρουσί-
ασε πάνω στὴν ἀνοιχτὴ του ποιλιάμη.

— Νά οἱ κάλυκες πού ἔπεσαν ἀπὸ τὸ πιστόλι τῆς Βά-
νια μετὰ τοὺς πυροβολισμούς! Εἶναι κάλυκες ἀσφαίροι!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Βάνια βρέθηκε ὄρθια μ'
ἓνα πήδημα καὶ πρότεινε ἐναντίον τοὺς τὸ πιστόλι της.

— Ξέρετε, εἶπε, δὲν ὑπάρχουν μονάχα ἀσφαίροι φυσίγ-

για στο πιστόλι μου, Χοπέκ! Και νά ή απόδειξίς!

Πυροβόλησε και τὸ τζάμι ἐνὸς ἀπὸ τὰ παράθυρα θρυμματίσθηκε.

Μιλώντας, εἶχε ὀπισθοχωρήσει πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ὅπου στάθηκε κρατώντας τοὺς ὄλους ἀκίνητους.

— Φρόντισα ν' ἀλλάξω γεμιστήρα, εἶπε. Ρομπέρ, κάνε γρήγορα!

Ὁ Γκρούσκυ ἔβγαλε ἓνα μούγγρισμα μανίας, ἀλλὰ ἡ φωνὴ τῆς Βάνιας ψυχρὴ καὶ μεταλλικὴ, τὸν ἔκοψε:

— Μιὰ κίνησι, Γκρούσκυ, καὶ πέθανες!

Ὁ Ρομπέρ Μπαρτιέ σηκώθηκε μὲ κόπο ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καί, μορφάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο, πῆρε τὸ ἀδιάβροχό του καὶ ἦρθε κοντὰ στὴ Βάνια.

— Τὰ χέρια ψηλά!

Οἱ νοσοκόμοι ὁ Γκρούσκυ κι' ὁ γιατρός, σὰν ἠλεκτρισμένοι ἀπὸ τὴν διοταγή, πού τὴν ὑπογράμμιζε τὸ πιστόλι σταθερὰ κρατημένο ἀπ' τὸ χέρι τῆς Βάνιας, τέντωσαν τὰ μπράτσα τοὺς ὅσο ψηλότερα μπορούσαν.

— Κατέβα, Ρομπέρ!

Ὁ Μπαρτιέ ὑπάκουσε καὶ πήδησε ἔξω πνίγοντας μὲ κόπο ἓνα δογγητὸ πάνου. Ἡ Βάνια τὸν ἀκολούθησε.

— Γυρίστε τὰ πρόσωπα στὸν τοῖχο τοῦ δάθους!, διέταξε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τοὺς ἄλλους. Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία διαταγὴ πού τοὺς ἔδωσε.

Γυρισμένοι καθὼς ἦταν, ἄκουσαν τὶς πόρτες τοῦ αὐτοκινήτου νὰ θροντοῦν καὶ τὸν ἐξωτερικὸ σύρτη νὰ μπαίνει στὴν θέσι του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὥρμησαν κι' οἱ τέσσερις πάνω στὴν πόρτα κι' ἄρχισαν νὰ χτυποῦν καὶ νὰ σπρώχνουν γιὰ νὰ τὴν παραδιώσουν. Χωρὶς ἀποτελεσμα ὅμως. Ἡ Βάνια ἔσπρωξε τὸν Μπαρτιέ στὸ πλάι:

— Προσοχή! θὰ πυροβολήσουν.

Πράγμα πού ἔγινε ἀμέσως. Ἀκούστηκαν ἀλλεπάλληλοι πυροβολισμοί. Ὁ Γκρούσκυ κι' ἡ παρέα του πυροβολοῦσαν μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τοὺς χτυπήσουν στὴν τύχη. Ἀκούστηκε ὁ Χοπέκ νὰ φωνάζη:

— Πυροβολήτε τὸν σύρτη!

Ὁ σωφὲρ τοῦ νοσοκομείου, καθισμένος στὴν θέσι του, δὲν κατάλαβε καὶ πολλὰ πράγματα. Ἀκουσε βέβαια τοὺς πυροβολισμούς, μὰ δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ὁ Γκρούσκυ ἐκτελοῦσε κάποιον μέσα στὴν νύχτα, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Κι' ἔτσι ἔμεινε στὸ τιμόνι, περιμένοντας τὴν διαταγὴ νὰ ξεκινήσῃ πάλι. Μέσα ἀπ' τὸ τζάμι εἶδε τὴν Βάνια κι' ἓναν ἄνδρα πού δὲν τὸν γνώρισε, νὰ τρέχουν καὶ νὰ μπαίνουν στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Γκρούσκυ. Καὶ μόνον ὅταν τὸ αὐ-

τοκίνητο του συνταγματάρχη είχε εξοφανιστή μέσα στη νύχτα, άνοιξε νά σκέφτεται πώς κάτι δεν ήταν εν τάξει στην όλη υπόθεση. Σκέφτηκε λίγα δευτερόλεπτα ακόμα και ήταν έτοιμος ν' ανοίξη την πόρτα και νά κοιτέβη, βλαστημώντας τη νύχτα και την όρεα και τη βροχή, όταν άκουσε ένα φοβερό πάταγο: 'Η πόρτα του «νοσοκομείου» θρόντησε ανοίγοντας μ' ένα τελευταίο δυνατό σπρώξιμο και την άλλη στιγμή ο γιατρός κι' ένας Γκρούσκυ έξηγριωμένος βρέθηκαν δίπλα του.

— Πού είναι; Πού πήγαν;

Ο σωφὸρ τραύλισε κάτι, δείχνοντάς τους τὸν δρόμο.

— Βάλε μπρός, ήλθιε, ούρλιασε ὁ Γκρούσκυ. Θά τοὺς κυνηγήσουμε.

Αὐτὸ ὅμως, ἦταν πολὺ εὐκολώτερο νὰ τὸ πῇ κανείς, παρὰ νὰ τὸ κάνει. Τὸ μικρὸ κι' εὐκίνητο αὐτοκίνητο τοῦ Γκρούσκυ, ξεκινώντας μὲ τοὺς φυγάδες, εἶχε κάνει μιὰ στροφὴ πού τὸ ἔρριξε στὸν δρόμο πρὸς τὸ σημεῖο ἀπ' ὅπου εἶχαν ξεκινήσει, δηλαδή πρὸς τὸ μικρὸ πανδοχεῖο τοῦ ποταμοῦ. Τὸ νοσοκομειακὸ κομμάτι ὅμως, δὲν ἦταν τόσο εὐκόλο νὰ κάνει μεταβολή. Στὸν στενὸ καὶ λασπωμένο δρόμο, μὲ τὰ δέντρα ἀπὸ τὲς δυὸ πλευρές, χρειάστηκε πάνω ἀπὸ πέντε λεπτά γιὰ νὰ γυρίσῃ. Καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους ξεκίνησε, ὁ Μπαρτιέ καὶ ἡ Βάνια βρισκόνταν ἤδη πολὺ μακριά...

Ο Μπαρτιέ, χωμένος στὸ κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου, δίπλα στὴν Βάνια πού ὠδηγοῦσε, ἀνέπνεε λαχανιασμένα καὶ βογγοῦσε σὲ κάθε τρόνταγμα.

Ἡ Βάνια, γαντζωμένη στὸ τιμόνι, πατοῦσε τὸ γκάζι μὲ δύναμι καὶ τὰ μάτια της σώωναν τὸν δρόμο, πού ξετυλιγόταν μπροστὰ τους φωτισμένους ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς προβολεῖς.

— Ἀγάπη μου... καλέ μου... Πόσο πρέπει νὰ ὑπόφερες καὶ νὰ ὑποφέρεις ακόμα. Κι' ἐγὼ νὰ σὲ βλέπω ἔτσι καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ σοῦ κάνω τίποτα.

“Ο Μπαρτιέ χαμογέλοισε αδύνατα.

— Τί σημασία έχουν αυτά, αγαπημένη μου Σουζάνα; Χάρος στην ψυχραιμία σου, τους ξεφύγουμε. Για σκέψου να μάς πήγαιναν στο Κράβνο... Θά ήταν αδύνατον να φύγουμε από εκεί.

— “Εχουμε λιγώτερα από είκοσι χιλιόμετρα ως το πανδοχείο.

— “Η Βάνια έσφιξε τὰ χείλη της.

— Δεν πρόκειται να ζητήσουμε την άδεια κανενός. “Ο-
τον ήρθαν για να έρευνήσουν το πανδοχείο, πριν πάω κι’ ε-
γώ μαζί τους, έρριξα μιὰ ματιά στο πέρισμα. Είναι μιὰ
μεγάλη βάρκα, που συγκρατείται από ένα χωντρό συρματο-
σχοινο δεμένο από την μιὰ στην άλλη όχθη του ποταμού.
“Ετσι, το ρεύμα δεν μπορεί να την παρασύρει. “Εχει και μιὰ
τροχαλία και, τραβώντας ένα σχοινί, μπορεί να την πάς
και να την φέρης πολύ εύκολα. Μην άνησυχής. Θά περά-
σουμε.

Το αυτόκίνητο έτρεχε. Και πίσω τους, σέ μεγάλη από-
στάσι, ο Μπαρτιέ διέκρινε μιὰ κινούμενη άνταύγεια. Τὰ
φώτα του ναυοκατασκευού που τους κυνηγούσε.

— “Εχουμε πέντε λεπτά τουλάχιστον διαφορά απ’ αυ-
τούς, είπε η Βάνια ή μάλλον ή Σουζάνα. Είναι αρκετά.

“Ο Μπαρτιέ έβγαλε ένα βαγγετό.

— Πανάς;

— Ναι. Είναι πάνω από δώδεκα ώρες που ο γιατρός
έτοποθέτησε τις ψεύτικες σφαίρες. Δεν φανταζόμουν πως
θά πονούσα τόσο.

— “Αν καταφέρουμε να φτάσουμε στο άεροδρόμιο, σω-
θήκαμε.

“Ο Ρομπέρ και ή Σουζάνα Μπαρτιέ, ή γυναίκα του, πρά-
κτορες κι’ οί δυο του Δευτέρου Γαλλικού Γραφείου, ύστερα
από μήνες ολόκληρους χωρισμού, περνούσαν τώρα στιγμές
άγωνίας. “Αλλά τους έδινε θάρρος το ότι βρίσκονταν ο ένας
δίπλα στον άλλο.

— “Επέτυχες ύπερσχα, Σουζάνα. Που να ήξεραν ποιά
ήταν ή Βάνια ή κατάσκοπος που εργαζότειν για τὰ χρήμα-
τα. Κατάφερες να κερδίσης την έμπιστοσύνη του Γκρούσκυ.

— Συγχώρεσέ με, όγόπη μου. “Ανογκάσθηκα να χρησι-
μοποιήσω τὰ μεγάλα μέσα.

— “Ο Μπαρτιέ έγινε κατάχλωμος.

— Σουζάνα! “Αγάπη μου, έγινες...

— “Α όχι! “Ησύχασε. Τον έβαλα και χόρεψε. Πολλές ύ-
πνοχέρσεις, κοιμιά ύποχώρησις. Πραγματική, έννοιά. Το πα-
ληγούρουνο! Νά έδλεπες πως έλσιμπαν τὰ μάτια του κάθε
φορά που κατάφερνε να μέ ξεμοναχιάση! “Αν κρατούσε πε-

ρισσότερο, δὲν θὰ κατάφερνα νὰ ἀντισταθῶ χωρὶς νὰ τὸν κόνω νὰ ὑποψιασθῇ. Τώρα, ὅμως, σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι εἶμαι ἀντάξιά σου!

Ὁ Μπαρτιέ ἔγειρε πρὸς τὸ μέρος της καὶ τῆς χάιδεψε τὰ μάγουλα μὲ ἓνα φιλί.

— ἤσυχα, ἀγάπη μου! Φύλαξε τὴν τρυφερότητά σου γιὰ πιὸ ὕστερα.

Ὁ θόρυβος τῶν νερῶν τοῦ ποταμοῦ ἀντήχησε στ' αὐτιά τους. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἕνας ἄλλος θόρυβος, ἓνα ρυθμικὸ κροτάλισμα, σκέπασε τὸν πρώτο.

— Εἶναι πυροβολισμός!, ἔκανε ἡ Σουζάνα. Μὰς ἔχουν πλησιάσει ἀρκετά!

Πράγματι, τὸ μικρὸ τους αὐτοκίνητόκι πλημμύρισε ἀπὸ τὸ φῶς τῶν προβολέων τοῦ νοσοκομειακοῦ, ποὺ ἔτρεχε μὲ ἀφόινταστὴ ταχύτητα γιὰ νὰ τοὺς προφτάσῃ. Οἱ δύο νοσοκόμοι τοῦ πυροβολοῦσαν συνέχεια τὸ μικρὸ αὐτοκίνητο, ἐλπίζοντας πὼς κάποια σφαῖρα τους θὰ τὸ ἀχρηστεύσῃ.

Ἡ Σουζάνα πάτησε τὸ γκάζι μὲ ὅση δύναμις μπορούσε, ἐνῶ τὰ δόντια της σφίχτηκαν μὲ λύσσα. Στὸ μέτωπό της κυλοῦσαν χοντρές σταγόνες ιδρώτα. Τὰ χέρια της εἶχαν σφιχτῇ ἐπάνω στὸ βολάν, καὶ τὸ μῶπι της καρφωνόταν ἐπίμονα στὴ λουρίδα τοῦ δρόμου ποὺ φωτιζόταν μπροστά της.

Ὁ Ρομπέρ, ζοῦσε τὴν ἴδια ἀγωνία. Τὰ τραντάγματα τὸν ἔκαναν νὰ ὑποφέρει φρικτὰ μὰ ὅλη του ἡ προσοχὴ εἶχε στραφῇ στὸ ποτάμι. Θὰ πρόφταναν ἄραγε νὰ φτάσουν πρὶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους; Κι' ἂν πρόφταναν, θὰ εὕρισκαν τὴ βάρκα στὴ θέσι της;

Μιά σφαῖρα τρύπησε τὴ λαμαρίνα καὶ τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ. Οἱ ἐχθροὶ τους τοὺς πλησίαζαν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ!

Τὸ φῶς τῶν προβολέων φώτισε σὲ λίγο τὸν ποταμὸ καὶ τὸ πανδοχεῖο τοῦ περαματοῦρου ὅπου εἶχαν περάσει τόσο τραγικὲς ὥρες. Τὰ φῶτα τοῦ νοσοκομειακοῦ εἶχαν χαθῇ.

— Γιὰ πές μου, πὼς ἔγινε; Πὼς μὲ δρῆκατε;

— Κάποιος ἀστυνομικὸς σὲ εἶδε, σὲ ἐπισήμανε κι' εἰδοποίησε τὸν Γκρούσκυ, ὅτι πηγαίνει πρὸς τὸν ποταμὸ.

Ὁ Γκρούσκυ θέλησε νὰ σὲ πιάσῃ μόνος του, χωρὶς καμμιὰ δοῦθεα. Ἔτσι, δὲν εἶπε τίποτα σὲ καινένα. Μόνο ἐμένα πήρε μαζί του, ἐπειδὴ λογάριζε ὅτι, ἀφοῦ θὰ σὲ ἔπιανε, θὰ κατάφερνε νὰ βρεθῇ γιὰ λίγο μόνος μαζί μου. Στὸν δρόμο ἀπεφάσισα, ὅν σὲ δρίσκαμε νὰ σὲ πυροβολήσω δῆθεν γιὰ νὰ δικαιολογηθῶν τὰ πράγματα. Τὰ κατόφερες πολὺ καλά νὰ κόνω τὸν τραυματισμένο. Ὑστερα, ὅταν σὲ μετέφεραν στὸ δωμάτιο, σ' ἐγδυσά καὶ κατάφερα νὰ πάω ἐγὼ στὰ χέρια μου τὰ ρούχα σου ποὺ ἔπρεπε νὰ ἦταν τρυπημένα. Ὁ Γκρούσκυ ἦταν τυφλωμένος ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ σὲ μέ-

να. Ἀλλά ἦρθε ὁ Χοπέκ πού δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ μένα καὶ πού, σὺν γιαιτρός, δὲν μποροῦσε νὰ ξεγελασθῇ τόσο εύκολα.

Τὸ αὐτοκίνητο, μ' ἔνα τρίξιμο τῶν φρένων, σταμάτησε δίπλα στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Βυῆκαν καὶ μ' ἓνα πῆδημα βρέθηκαν μέσα στὴν μεγάλη βάρκα. Ἡ Σουζάνα ἀρχισε νὰ τραβάει τὸ σκοινὶ τῆς τροχολίας. Καὶ ἡ βαρεῖα βάρκα ξεκόλλησε ἀπὸ τὴν ὄχθη, ἐνῶ τὸ συρματόσχοινο τεντώθηκε ἀπὸ τὴν κίνησι τοῦ ρεύματος.

Ἀκούγοντας τὸν θόρυβο τοῦ αὐτοκινήτου, ὁ παραματάρχης, ἡ γυναῖκα του καὶ οἱ ἄλλοι πετάχτηκαν ἔξω.

Ἡ βάρκα εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἤδη κοιμωιά εἰκοσάρια μέτρα ἀπὸ τὴν ὄχθη.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ πανδοχείου, δὲν ἀμφέδωλλαν οὔτε μιὰ στιγμή γιὰ τὴν ταυτότητα ἐκείνων πού περνοῦσαν τὸ ποτάμι μέσα στὴν βύελλα. Ἦσαν οἱ κοπάσκοποι! Οἱ κοπάσκοποι, πού δὲν ἔπρεπε μὲ κανένα τρόπο νὰ περάσουν. Ὁ Γκρούσκυ τοὺς τὸ εἶχε πῇ ξεκάθαρα. Ἀρχισαν νὰ φωνάζουν ὅλοι μαζί. Ἀδελκοί. Ἦταν ἀδύνατο νὰ πλησιάσουν τὴν βάρκα κολυμπώντας μέσα στὸ τρεμερὸ ρεῦμα. Ἦταν δέδωρη αὐτοκτονία.

Ἡ βάρκα βρισκόταν σὲ ἐπ'όστεισι ἐξήντα μέτρων ἀπὸ τὴν ὄχθη ὅταν τὸ νοσοκομειοκὸ ἔφθασε. Ὁ Γκρούσκυ, ὁ Χοπέκ καὶ οἱ νοσοκόμοι ἔτρεξαν στὴν ὄχθη, καὶ εἶδαν τὴν βάρκα πού ἔφθανε στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ, παίρνοντας μαζί της καὶ τὸ πολῦτιμο μικροφίλμ. Χωρὶς νὰ σκεφτοῦν καθόλου, ἐβγαλαν τὰ πιστόλια τους. Ὁ τόπος ἀντήχησε ἀπὸ ἀλλεπάλληλους πυροβολισμούς. Ἦταν ὅμως πολὺ ἀργά. Στὰ ἐβδομῆντα μέτρα, μέσα σὲ τέτοιον κοπακλισμὸ βροχῆς καὶ ἀνέμου, μέσα στὸ σκοτάδι, ἓνα πιστόλι δὲν ἀξίζει πολλὰ πράγματα. Τότε ὅμως, ὁ παραματάρχης εἶχε μιὰν ἰδέα:

— Ἐξοχώτατε. Νὰ κόψουμε τὸ συρματόσχοινο.

Ὁ Γκρούσκυ μούγγρισε μ' ἐνθουσιασμό. Καί, χωρὶς ἀργοπορία, ἀκούμπησε τὸ πιστόλι του στὸ τεντωμένο σκοινί, καὶ πυροβόλησε, μιά, δύο, τρεῖς φορές.

Οἱ δύο φυγάδες ἔφταναν στὴν ἄλλη ὄχθη ὅταν ἡ βάρκα τραντάχθηκε βίαια καί, χωρὶς νὰ συγκρατῆται πιά ἀπὸ τὸ συρματόσχοινο, παραισύρθηκε ἀπ' τὸ μανιασμένο ρεῦμα. Ὁ Μπαρτιέ καὶ ἡ Σουζάνα ἀγκολιάστηκαν, βλέποντας τὸ τέλος νὰ πλησιάζει. Ἀλλά βρισκόνταν ἤδη πολὺ κοντὰ στὴν ὄχθη. Καὶ τὸ ἀντίρρευμα, πού δημιουργοῦσε ὁ ὄγκος τοῦ νεροῦ, ἄρπαξε τὴν μιὰ ἄκρη τῆς βάρκας! Ἐνα στριφογύρισμα καί, τὴν ἄλλη στιγμή, ἡ κορίνα σφηνωνόταν στὴν ἄμμο, ρίχνοντας τοὺς ἐπιβάτες χάμω.

Πάτησαν στὴν ὄχθη περισσότερο πεθαιμένοι παρὰ ζών-

τανοί. 'Ο Μπαρτιέ ένοιωσε τόν κόσμο νά στριφογυρίζη καί λιποθύμησε. 'Αλλά από τό φυλάκιο τού ποταμού, παρακάτω, μερκοί στρατιώτες έρχονταν τρέχοντας πρὸς τό μέρος τους.

Είκοσι ώρες ερρότερα, στό Παρίσι, άνόμωσα σ' έναν κύκλο άξιωματικών τής άντικοκοινοκτηείας, ή Σουζάνα Μπαρτιέ έδινε τήν άναφορά της, άφού πρώτα έξηγήσε γιατί δέν ήταν παρών ό άνδρας της. "Όλοι άκουγαν μέ θαυμασμό τά χίλια τεγνάσματα τού άντρούγυνου, πού είχε καταφέρει νά ξεγελάση τόν φοβερώτερο διώκτη τών ξένων, τόν συνταγματάρχη Γκρούσκυ. Καί ή έκπληξί τους έφθασε στό κατακόρυφο όταν άκουσαν τήν Σουζάνα νά άφηγήται πώς, άφού πήραν τόν μικροφίλμ, τό έταποθέτησαν σέ δυό άδειασμένα δλήμματα πιστολιού τών 6.35, πού ό γιοιτρός Μορτέν, Γάλλος πράκτωρ στό Κρόβνο, τά έβριλε μέσα στό σώμα τού Μπαρτιέ. "Ετσι σέ περίπτωση πού ό θοροσλέος πράκτωρ θά συνελαιμδάνετο ή θά σκοτωνότον, ούτε ή κερκροψία δέν θά μπερούσε νά άνακαλύψη τόν κρυφώνα τού πολύτιμου μικροφίλμ.

Βέβαια, τά σχέδια τού ζεύγους είχαν άλλάξει, έπειδή ό Χοπέκ, πολύ πιο ψυχρός παρατηρητής άπό τόν τυφλωμένο άπό πάθος Γκρούσκυ, είχε άνακαλύψει τήν άλήθεια. Καί πάλι όμως ή έπιμονή τού Γκρούσκυ νά συλλάβη τήν Σουζάνα στον δόμο, πρίν νά φθάσουν στό Κρόβνο είχε δώσει υτήν θοροσλέα γυναίκα τήν εύκαιρία νά άποκρούση άποτελεσματικά κι' αύτή τήν δυσκολία.

Ό λοχαγός Γκαρετί έδειξε στους πορισταιμένους τά άδειασμένα δλήμματα, πού είχαν τώρα πορωδώσει τό περιεχόμενό τους εκεί πού έπρεπε.

— Ό Μπαρτιέ, κύριοι, είχε τό κουράγιο νά άφήση νά τού δάλουν αύτές τίς σφαίρες μέσα στις σάρκες του. Μέθωδος πρωτότυπη, αλλά άφάνταστα όδυνηρή. Τόν συγχαίρουμε λοιπόν. Όπως συγχαίρουμε καί τήν κυρία Μπαρτιέ, πού επί μίνες ολόκληρου έπαιζε στό Κρόβνο τόν ρόλο τής Βόνιας.

Ό ταγματάρχη Μπερτ πρόσφερε άργά:

— Ό Μπαρτιέ καί ή κυρία Μπαρτιέ άξίζουν νά πάρουν μίαν άμοιβή. Τί λές, Γκαρετί;

Ό λοχαγός κύττοιζε τήν Σουζάνα καί χαμογέλασε:

— Γι' αύτό θά άπαφασίση ό ύπουργός, ταγματάρχα μου. Νομίζω όμως ότι, πρὸς τό παρόν, ή καλύτερη άμοιβή γιά τήν κυρία Μπαρτιέ, θά ήταν νά τήν εφθήσουμε νά πάη κοντά στον άγοπημένο της σύζυγο.

Ή Σουζάνα έτρεξε στό σπίτι της. Έκεί τήν περίμενε

μέ ανυπομονησία ο Ρομπέρ.

—Είναι καιρός να ξεχάσουμε πιά αυτή την περιπέτεια, αγάπη μου, τού είπε. Θέλεις να σου διαβάσω και τόν επίλογο;

Έβγαλε από την τσέπη της μια ξένη έφημερίδα, και διάβασε:

«Ο συντογματοάρχης Γκρούσκυ, ένας από τους πιο ανδρείους αξιωματικούς τού στρατού μας, βρήκε χθές τραγικό θάνατο, συνεπεία αυτοκινητιστικού δυστυχήματος...».

—Βάζω στοίχημα πως αυτοκτόνησε, είπε ο Ρομπέρ.

—Και γώ τὸ ἴδιο ὑποθέτω, ἔκανε ἡ Σουλάνα κοί πέτοξε μακριά της τὴν έφημερίδα, κυττάζοντας τὸν ἄνδρα της στὰ μάτια, με τρυφερότητα κι' αγάπη.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Ἀριστουργηματικά μικρά
μυθιστορήματα γύρω ἀπὸ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ
ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ
ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΙΚΕΣ
ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ
ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΙΚΕΣ
ΝΑΥΤΙΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Τιμή δρχ. 2

ΓΕΝ. ΕΚΔΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Ο.Ε.
ΛΕΚΚΑ 22—ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ

ΔΡΧ. 1